XI. évfolyam, 30. szám
1955. július 28.
Ára 70 fillér

Ludas Matyi

A MÁSODIK FÉLÉVI TERV RAJTJÁNÁL

— Mi az, szaki? A decembert elfelejtették?

— Dehogyis. Már beleszámítottuk a versenylendületet is...

GIS-MIKES: Hidason jártunk... Jegyzetek a PETŐFI TÉESZBŐL

Beléptünk a tsz-be. „Jónapot!" — mondtuk, mire az elnök azt felelte: „Szerencséd, hogy öregapádnak szólítottál, különben nem meséltem volna el ezt az adomát a tarlóhántásról!" Miközben én a mulatságos történetet gyorsírtam, Gis rajzceruzája is működésbe lépett, szorgalmasan rajzolgatta a csibukozó sertéseket, főkötős tyúkanyókat és a csodálkozó tekintetű, hanyag eleganciával öltözködő teheneket. Aztán egy bácsika lépett elénk, karján egy kosár, tele harmatos viccekkel. „Ezt hoztam..." — mondta szerényen. — „Saját termés, fejtrágyázott viccek!" Köszönettel

A kancsi Nap csodálkozva nézegeti a ballagó téesz-tagokat...

átvettem a kosarat, a bácsika még a lelkünkre kötötte, hogy a tréfákat két hasábon hozzuk, garmond betűkkel, illusztrálva.

Ekkor nagyot zökkent az autó, és én felébredtem.

Megérkeztünk a hidasi Petőfi TSZ-be.

Ha főkötős tyúkanyókról és csibukozó sertésekről álmodni annyit jelent, hogy nem találod meg azt, akit keresel, akkor az álmom valóra vált: nem találtuk az elnököt. Az elnök nem volt sehol. Azt mondták, vagy a tanyán lesz, vagy az aratóknál, vagy az irodában, vagy otthon, vagy... Magamban tovább folytattam a felsorolást és csak úgy hamarjában eszembe jutott még vagy 3712 lehetőség. (Ebben már benne volt a saját lakásom is.)

Izgalmas nyomozásba kezdtünk. Csak annyit tudtunk az elnökről, hogy Balogh Ferencnek hívják és zsokésapkát szokott viselni. Nekünk ennyi adat bőven elég volt, és amikor egy tsz-tag felkiáltott: „Nini, ott jön az elnök!", rögtön felismertük. Nemsokára már nagy beszélgetésben voltunk.

Balogh elvtárs elmondta, hogy igen sok baj volt a tsz-ben a munkafegyelemmel. A tagok hajnali kilenckor, féltízkor mentek ki kapálni.

Miközben jegyezgettem, az agyam lázasan működött, máris elképzeltem a rajzot: a kancsi Nap csodálkozva nézegeti a ballagó tsz-tagokat és leszól egy bricsesznadrágba öltözött kakasnak, a háttérben egy élemedett fuszujka hallgatózik...

★

Idáig jutottam a rajzötlet kigondolásában, amikor az elnök azt mondotta:

— Ez tavaly volt, az idén azonban már más a helyzet. A munkafegyelem megerősödött, és ma már a tsz-tagok elsőnek mennek ki reggelenként a határba.

A kancsi Nap mehet a fenébe, a bricseszes kakassal együtt!

Az elnök elbeszéléséből az is kiderült, hogy akadtak olyan tsz-tagok is, akik csak lélekben mentek ki dolgozni, de porhüvelyük otthon maradt, és a ház körül dolgozgattak, lesve, miképpen nő a tök, a kelkáposzta és a háztáji gazdaság.

— Jaj, erről lehetne rajzolni — gondoltam magamban — egy kis házacskát, vidáman füstöl a kémény, a veteményeskertben három borsószem ingerülten azon vitatkozik...

— Ez tavaly volt, az idén azonban már más a helyzet — folytatta az elnök. — Nincsenek a

...lesve, miképpen nő a... háztáji gazdaság...

megengedettnél nagyobb háztáji gazdaságok... Ellenőriztük őket...

★

— Szóval már ez is rendben van? — kérdeztem csüggedten és elvetettem az ötletet.

— Ilyen körülmények között persze nagy volt a munkaerőhiány — mesélte Balogh elvtárs. — Kénytelenek voltunk néhány holdat kiadni részes művelésre...

— Ahá, részes-művelés! — kiáltottam fel magamban s már láttam is lelki szemeimmel a rajzot: tsz-iroda. Az elnök karosszékében két görcs munkaszervezési kérdésekben tanakodik, az ablakban egy barázdabillegető áll és néha beleszól a vitába.

Aztán egy bácsika lépett elénk, karján egy kosár, tele harmatos viccekkel.

— Ez tavaly volt, az idén azonban más a helyzet: nincs munkaerőhiány, bevontuk a családtagokat is a munkába, munkatervet készítettünk, felosztottuk a területet brigádokra...

No, ennek a rajznak is befellegzett!

S ez így ment tovább kérdésről kérdésre. A tsz-ben tavaly rosszul mentek a dolgok, az év elején egy kicsit magukhoz tértek, aztán a márciusi párthatározat óta teljesen megváltozott a helyzet. (Amikor mi kint jártunk, már teljesítették őszi árpából a beadást és a szerződéses felvásárlási kötelezettséget.) Csak a járási tanács ragaszkodik a tavalyi rossz hagyományokhoz. Zárszámadás óta csak egyszer jártak kinn a tsz-ben. Megjegyzem, én teljesen megértem őket. Pécsvárad irtózatosan messze van Hidastól, legalább tizenkét kilométer, ami nem egy macskaugrás. Nem szívesen vállalkoznak erre a hosszú útra, már csak azért sem, mert az íróasztaluk nem fér bele az aktatáskába, nem tudják magukkal vinni.

...tizenkét kilométer... nem egy macskaugrás...

★

Szeretnénk, ha a tsz után a járási tanács is megváltozna.

Végezetül hadd mondjam el: tévedés ne essék, a hidasi Petőfi még nem tartozik az élenjáró tsz-ek közé, de minden remény megvan arra, hogy nemsokára az elsők között lesz és nevét újságban olvashatjuk.

A Ludas Matyiba máris belekerült...

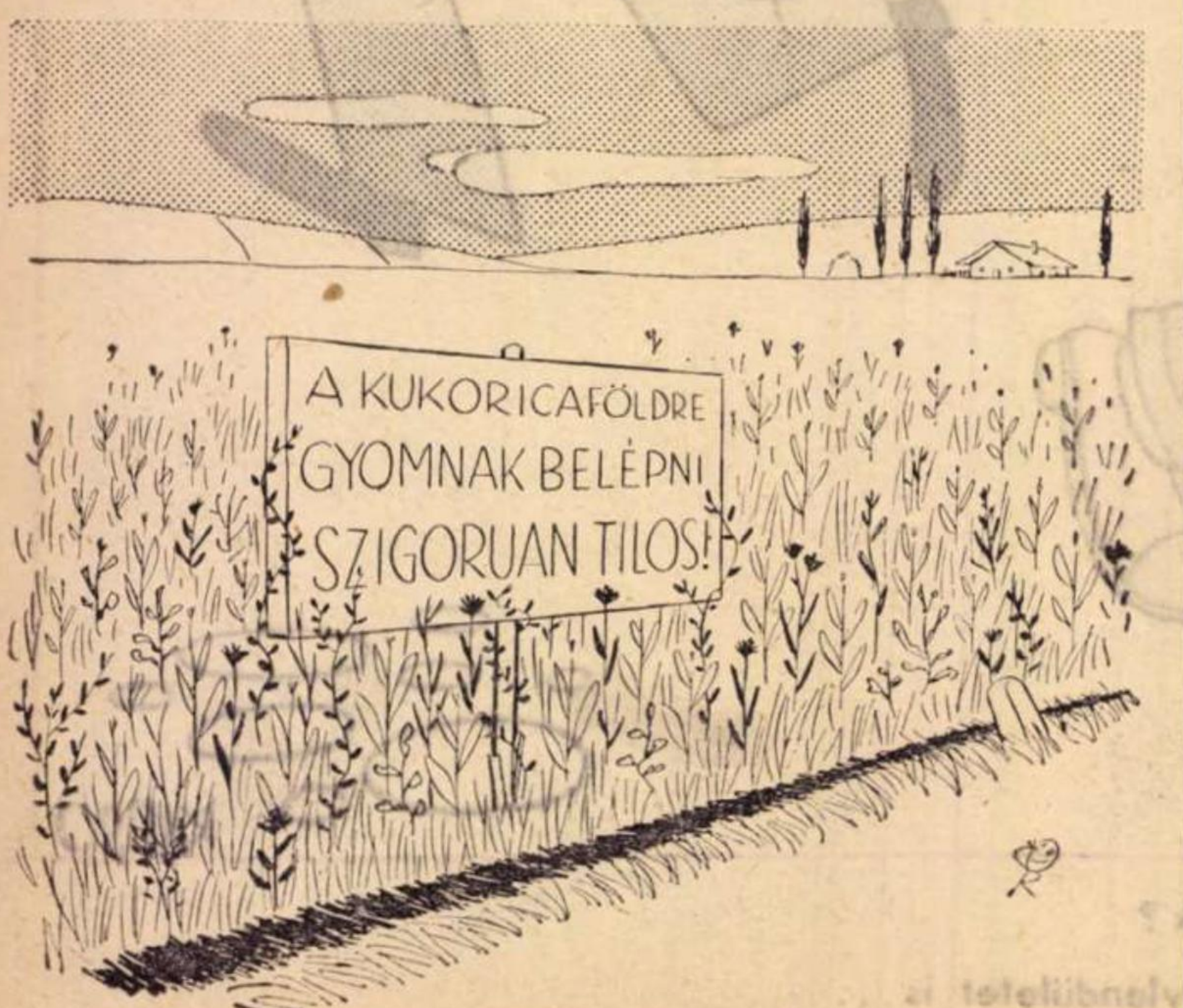
Aki visszaemlékszik...

Egyes üzemekben a munkaidő 18—20 százaléka munka nélkül telik el.

— Azért álltok ti most így munka nélkül, mert még nem voltatok munka nélkül...

Bürokrata brigádvezető

Búcsúzom az arcomtól

Siratlak, hajdan-selymes arcom,
te régi, síma gyermekarc.
Ki átkísértél bún, kudarcon,
magamrahagyni mért akarsz?
Tizennyolc év szelében együtt
nevelkedtünk mi: két iker.
Ha most örökre válni kell,
lehet, hogy egymást elfeledjük?

Milyen vidáman pislogott rám
az első éles, új zsilett.
Azóta sárgarézborotvám
a reggeleknek átka lett...
Nem az a cseppnyi seb, a mellé-
szaladt kés karcolása fáj,
s nem lustaság tett ellenemmé,
te tüskebajszú, rossz szakáll;

de az a már elűzhetetlen
seb, melyre száz panasz kevés,
az a zsilettnél élesebben
belémmaró felismerés,
az, ami fáj, hogy aki nemrég,
csupán egy éve voltam én:
a selymesarcú kis legény,
ma semmivel se több, csak emlék.

Követve éveim parancsát
köszöntöm én a férfikort.
Már nem csábít a gondtalanság,
kemény ölén a munka hord.
Tudom, már semmi nem riaszthat,
elől leszek, ha hív a harc.
De mégis, százszor elsiratlak,
te régi, síma gyermekarc...

Hárs György

A HUMOR MESTEREI

Jókai Mór:

Anekdoták a szerkesztőségből

Hat rendbeli lapnak és folyóiratnak szerkesztéséből koptam ki ezidáig; átolvastam kilencven rizsmára menő beküldött kéziratot, évenként ezer levelet s mondhatom, hogy ez nem tartozik a legutolsó mulatságok közé.

Egyszer egy ismeretlen drusza azzal az indítvánnyal lepett meg, hogyha már egyszer Móric helyett feltaláltam a Mór nevet, jobb lesz, ha egyúttal Szerecsennek nevezzük egymást, jelentvén ez éppen annyit, mint Mór, s milyen szépen fog ez majd hangzani: Jókai Szerecsen, Ballagi Szerecsen, Szegfi Szerecsen, Kelemen Szerecsen, s több efféle irodalmi négerek.

•

Nagyon szerette volna egy fiatal költő, ha már valahol egy verse megjelent volna: küldött is belőle egy csomót a szerkesztőhöz, különösen lelkére kötve, hogy figyelmezzen ott egy versre, melynek címe a „Fergeteg". De a szerkesztő semmit sem felelt rá, sem poste restante, sem a lapban; s a költő elbúsultában még összeírt egy csomó verset, közé azoknak is a „Fergeteg"-et, s elvitte azt egy másik laphoz, ajánlva ezt a fergeteget a szerkesztő nyájasságába. Ott ismét elhallgattak róla; a költő kétségbeestében még egy harmadik csomó verset gyalúlt, oda is belepalántálta a „Fergeteg"-et, s nekirontott vele egy harmadik divatlap-szerkesztőnek. Valamelyiknél majd csak elsül. Hát egy vasárnap, talán egyszerre megszorultak a szerkesztők vers dolgában, vagy egyszerre megszállta őket az emberszeretet, elég az hozzá, hogy egyszerre három lapban megjelenik a „Fergeteg". No hiszen, befergetegeztek ennek a szegény poétának! Máig sem mernek tőle több verset napvilágra hozni, mindig attól tartva, hogyha a másik lap is éppen akkor rántja elő.

•

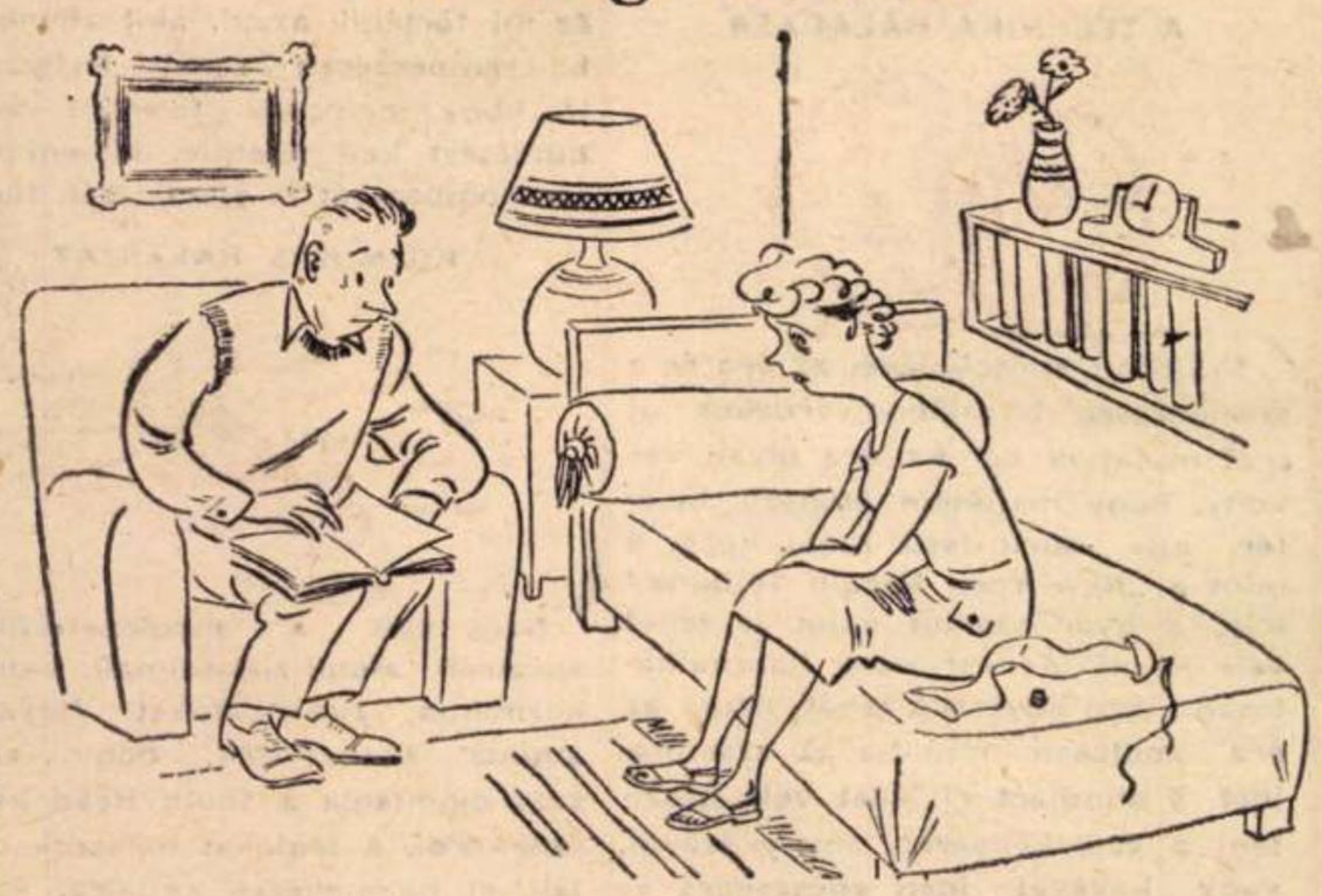
Egy emberséges csizmadiamester megkap egyszer az utcán: „Uram, egy pár sort szeretnék beiktatni az újságba." „Szívesen, mi legyen az?" „Képzelje ön, egy adósom kilenc év előtt eltávozott Pestről, most egyszerre visszakerült és kifizetett: hát csak azt szeretném kiíratni, hogy lám, mégis vannak becsületes emberek a világon." „Vannak bizony s ön különösen az, aki kilenc esztendeig elvárt az adósára, s midőn kifizeti, még meg is dicséri érte."

•

Egyszer a vezércikkíróm megbetegedett, pedig esztétikai értekezést kezdett meg az észről és a szívről, s a vége volt ígérve a jövő számban. Nekiültem hétfőn és megírtam a végét „az észnek és a szívnek", pedig most sem tudom, melyik az egyik, melyik a másik? Keddre P.-nek kellett volna novellát adni, nem adott: „Ülj le, fiam, írj magad", — ez is elkészült. Verseket kellett volna küldenie Petőfinek, Aranynak és Tompának, egyik sem küldött. Semmim sem volt a vadverseken kívül: azt is magamnak kellett írni. Szerdán a humoreszket kellett volna megkérni Laukától, az pedig szállást változtatott s nem mondta meg, hová? Ez a rovat is ráméhezett. Csütörtökön a Nemzeti Színház; irodalom és újdonságokra érett az idő, ezeket a jó Sükeinek kellett volna betölteni: ő pedig tökéletesen elfeledkezett róla, pedig a csütörtök utolsó nap a szerkesztés hetirendében. Mit volt mit tenni, az utolsó betűig magamnak kellett megírni az egész lapot, minden cikk és vers alá soha nem hallott álneveket nyomtatva. „Hol lőtted ezt a sok abszurdos poétát?" — kérdezte tőlem Petőfi, mikor hazakerült és meglátta a lapot.

— Hol ám?

Női dolgok XXXI.

— Jaj istenem . . . istenem . . .
— Valami baj van?
— Semmi a világon.

(Vasvári Anna rajza.)

Patkó a kávéban

Szokott eszpresszómban ültem, ittam a délutáni szimplát. Finoman, de kellemetlenül zúgott a gép: szemeskávét darált. Nyilván önök is ismerik a kávézók villamos darálógépét, ezt a karcsú szépséget, ami fent nagy üvegtölcsérben kezdődik, csillogó nikkelalkatrészekkel folytatódik és azzal végződik, hogy az ember nem bírja tovább a zúgást, fizet és megy.

A kávéfőzőnő hajlékony ujjai vidáman kotorásztak az üvegtölcsérbe öntött félkiló kávéban. Egyszerre csak nagy darab, patkóalakú hajlított vasat emelt ki a kávé közül, könnyed mozdulattal odébb helyezte — és a gép zúgott tovább, tölcsérében a vassal.

— Mint egy mágnespatkó . . . — tűnődtem magamban. — De mit keres a mágnespatkó a kávéban?

Mások is észrevették a rejtélyes patkót. Eszpresszóban könnyen barátkozik az ember, pillanatok múlva élénken vitattuk, mi lehet az a valami. Jobboldali szomszédom kijelentette, hogy valóban mágnes: azzal vonják ki a koffeint a kávéból, hogy a szívünknek meg ne ártson. A baloldali asztalszomszéd fölényesen mosolygott. Szó sincs róla, nem mágnes, egyszerűen a daráló egyik alkatrésze, amely arányosan elosztja a kávészemeket a fogaskerékrendszerben. Egy idősebb bácsi azzal gyanúsította a kávéfőzőnőt, hogy babonás — és a furcsa holmi a szerencsepatkója.

A vitát Katika döntötte el, aki kérdésünkre magától értetődően közölte:

— Mágnespatkó . . . — azzal suhant is tovább, két rövid dupla és egy Bambi társaságában.

Amikor visszafelé jött, megkérdeztem tőle:

— Izé . . . ne nevessen ki, de ezt nem értem . . . minek a kávéba mágnes?

— A szögek miatt kell — mondta könnyedén. — A szemeskávét tudniillik úgy csomagolják, hogy időnkint vasdarabok, szögek és drótok találhatók benne. A mágnes összeszedi a vasat, és így nem törik el a daráló.

Megvetően végigmért, hogy ezt sem tudtam kitalálni és távozott.

E. J.

A világsajtó homlokterében

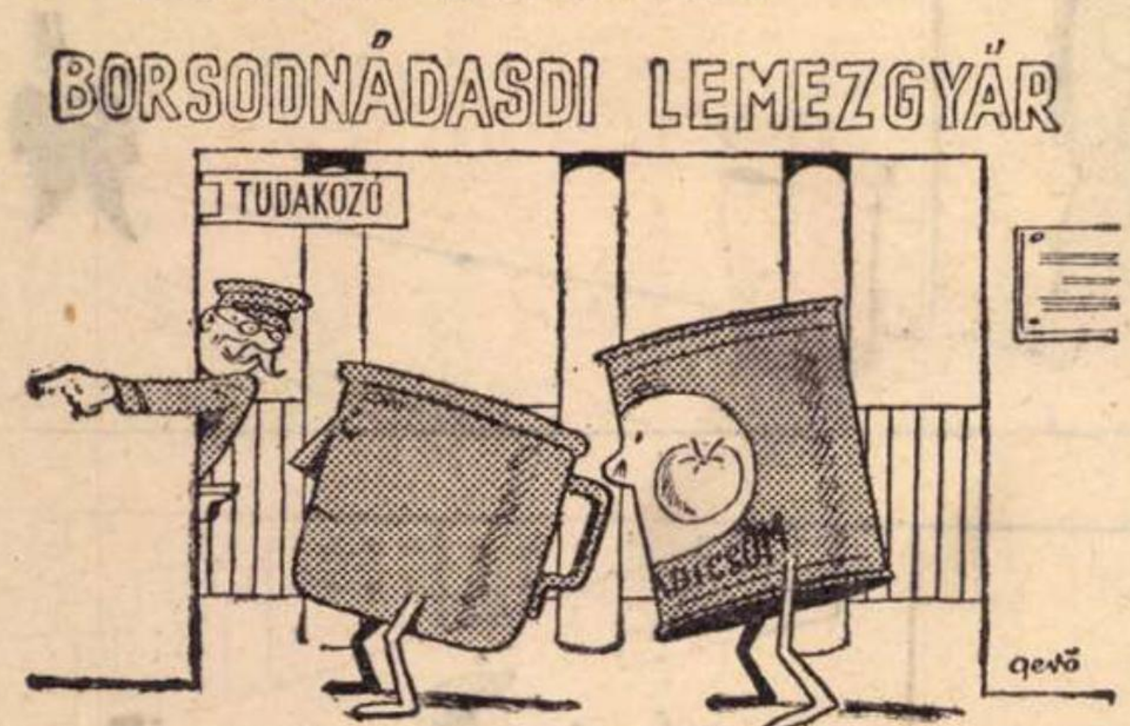
Genfi pillanatkép

(Sándor Károly rajza)

Kirándulás a BORSODNÁDASDI LEMEZGYÁR-ba

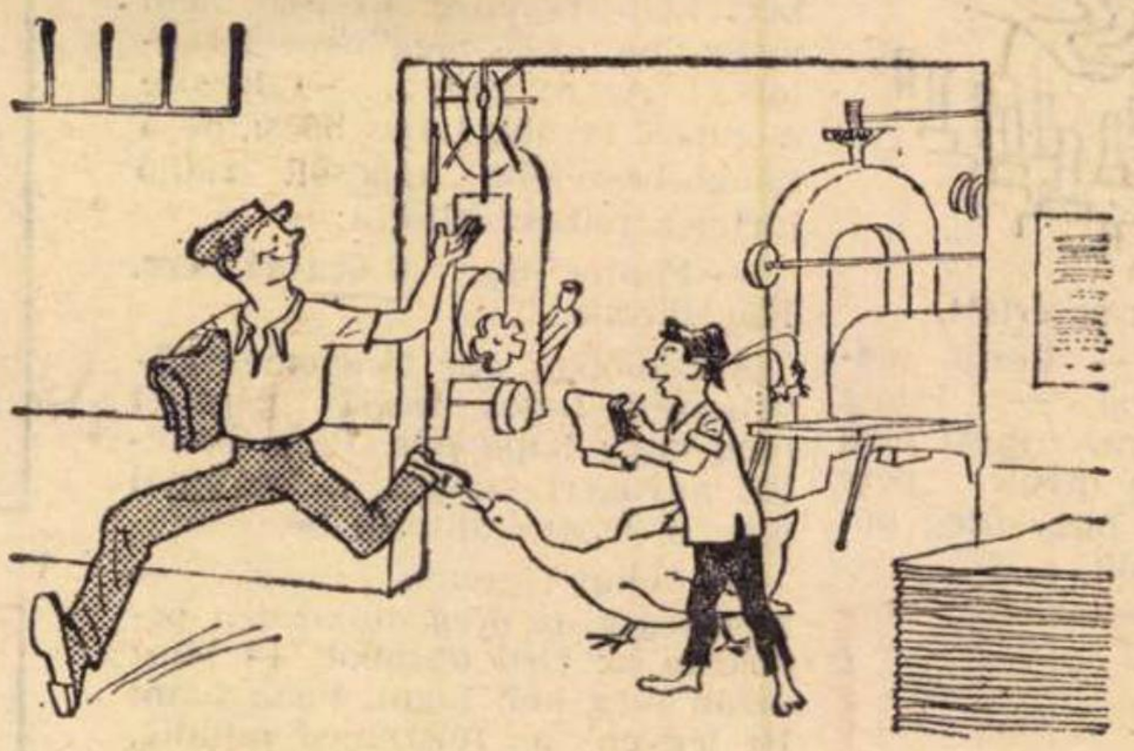
Felelősségáthárítás

A Budapesti Konzervgyár és a Budafoki Zománc panaszkodik, hogy rossz a lemez.

— Kérjük a panaszkönyvet!
— Reklamáció tizenhat kilométerrel arrébb, Ózdon, onnan kapjuk a nyersanyagot.

Mindig sietős?

— Aztán sportol-e a DISZ?
— Hogyne, munkaidő után mindennap futunk.
— Milyen távot?
— Az attól függ, hogy ki milyen messze lakik!

Melyik az igazi?

A bőrcipőket be kell fűzni, hogy a kipattanó szikra ne égesse meg a lábat.

. . . ha befűzöm, nem megy bele a szikra, de ha mégis bemenne, sosem tudna kijönni onnan.
. . . ha nem fűzöm be, nem tartom be a szabályokat, de könnyen segítek magamon . . .
. . . mert ez sem rossz megoldás.

Furcsa találkozás

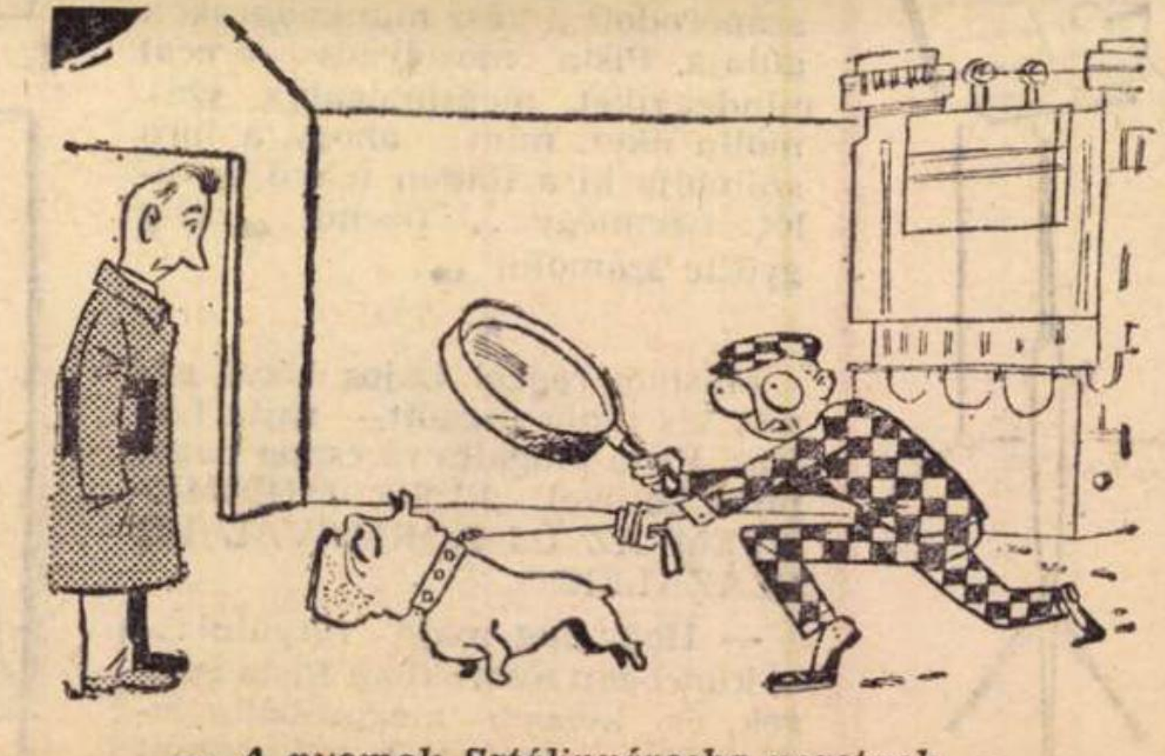
Az üzemben nem nagyon ügyelnek a munkavédelmi intézkedésekre, nem hagyják szabadon az utat.

— Mi az, maguk angyalok?
— Dehogy kérem, csak megpróbálunk így közlekedni, mert nálunk a levegőben van a főútvonal.

Ki a felelős?

A Lemezgyár két éve nem tud használni egy külföldi lemezegyengető gépet, mert nincs hozzá tervrajz.

— A nyomok Sztálinvárosba vezetnek . . .
— Az lehet, mert onnan kaptuk a gépet!

Előkészületek

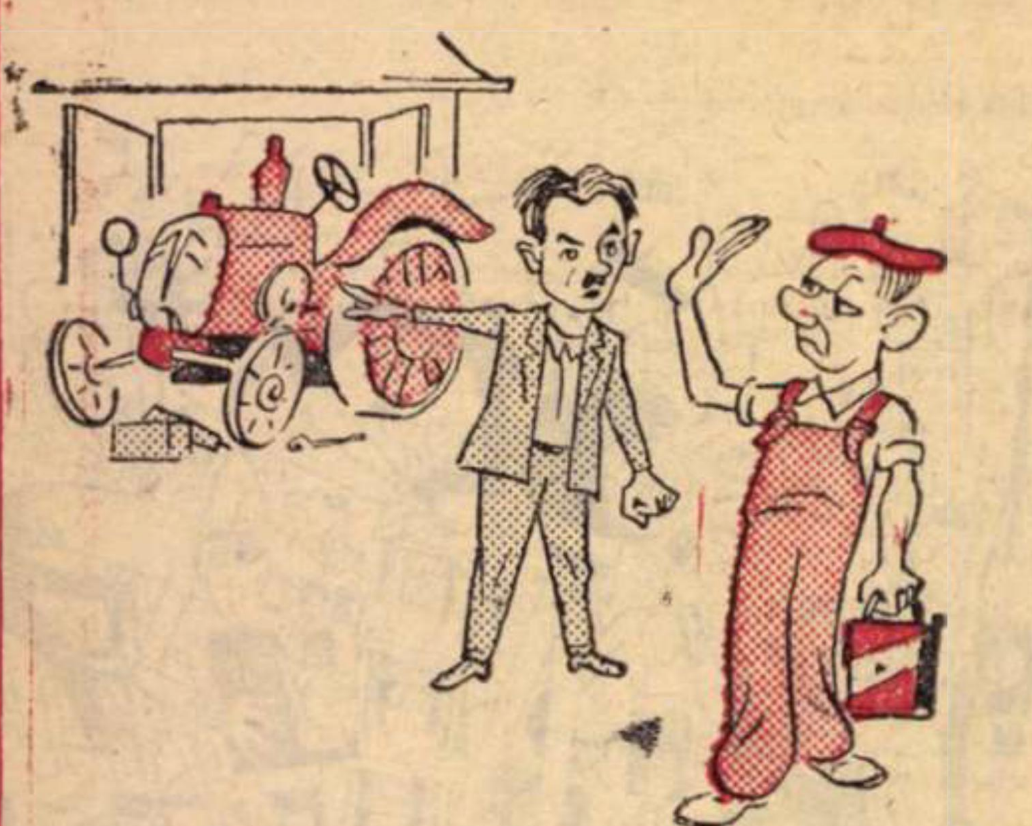
A Lemezgyár a második negyedévben ismét esélyes az élüzem címre.

— Maga mit csinál itt?
— Várom a második negyedévi döntést.

(Gerő Sándor rajza)

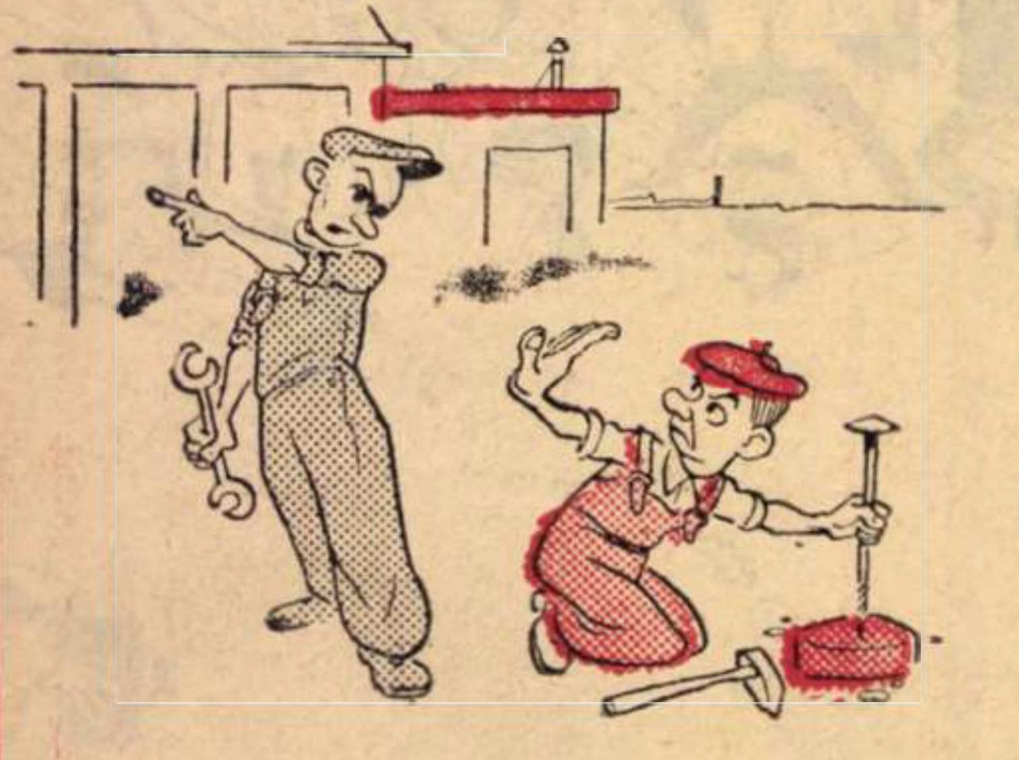
Tanmese az elhanyagolt traktorról

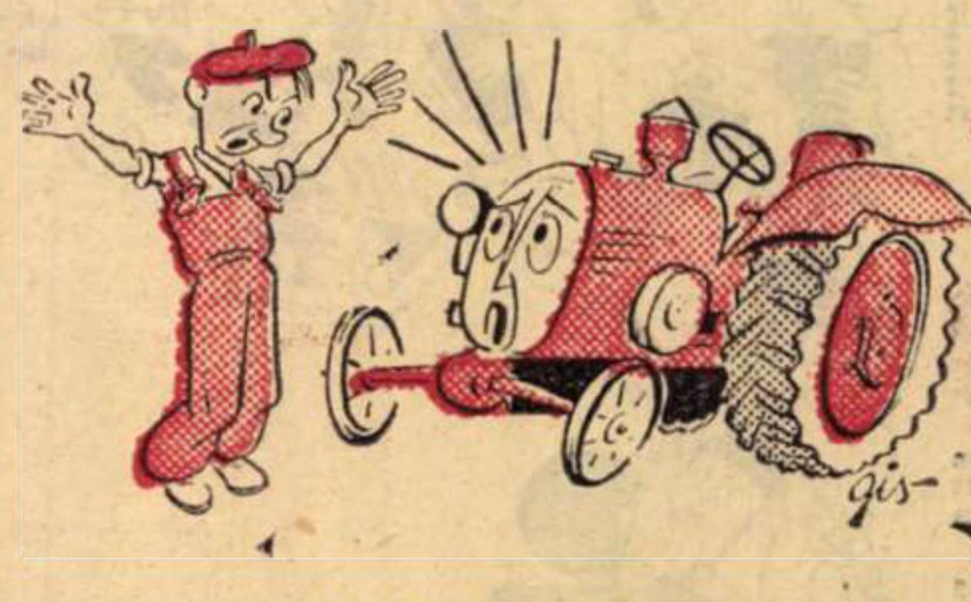
Igazgató: Eredj, javítsd meg a traktort!
Jani: Most nem tudok menni.

Művezető: Eredj, javítsd meg a traktort!
Jani: Most nem tudok menni...

Szaktárs: Eredj, javítsd meg a traktort!
Jani: Most nem tudok menni!

Jani: Na, indulunk munkába!
A traktor: Most nem tudok menni...

Külföldi Szemle

A TECHNIKA HALADÁSA

Svájcban, a csokoládé, az óra és a semlegesség hazájában érdekes új órát mutattak be. Az óra olyan vékony, hogy majdnem átlátszó, belefér egy sűrű fésű fogai közé, s mint a „New York Herald Tribune" írja, a gyár szerint vajat is lehet vele kenni. Az ostya-óra használhatósága igen egyszerű tehát: maga az óra pontosan mutatja az uzsonnaidőt, s mindjárt el lehet vele késziteni a vajaskenyeret, amely teával, vagy kávéval igen egészséges és tápláló.

SZIGORÚAN TILOS

Mint a „New York Times" jelenti, az amerikai képviselőház rendeletet hozott annak megakadályozására, hogy ellenséges elemek atombombát csempésszenek be Amerika területére azzal a szándékkal, hogy később, esetleges háború esetén felrobbantsák. Ma már ugyanis, mint a képviselőházban elmondották, vannak olyan apró, úgynevezett bébiatombombák, amelyek kis kézitáskában is elférnek. Az ilyen titokban becsempészett, megvámolatlan, szűz-atombombák rendkívül veszélyesek, s ezért a rendelet kimondja, hogy szigorúan tilos atombombát Amerika területére bevinni. A rendelet 500 000 dollár jutalmat helyez kilátásba annak, aki ilyen csempészés nyomára vezeti a hatóságokat.

És mi történik azzal, akit atombomba-csempészésen érnek? Nyilvánvaló, hogy nemcsak felemelt vámot, büntetést kell fizetnie, hanem még az atombombát is elkobozzák tőle.

KOZMIKUS HALÁSZAT

Nagy volt a meglepetésük az ausztrál atomfizikusoknak, akik a kozmikus sugárzásokat figyelték, amikor észrevették, hogy eltűnt száz ólomtégla a South Head kikötő fenekéről. A téglákat halászok csenték el hálónehezék céljaira, vagyis a maguk módján békés célokra használták fel az atom-berendezéseket.

ELHERVADT LEVELEK

Talán még senkinek sem jutott eszébe, hogy mi történt volna, ha a postán elkallódott volna Szibill levele, Tatjana levele, vagy Montesquieu Perzsa levelei. Pedig a rosszul címzett levelek gyakran nem jutnak el a címzettig. Mint a „United Press" jelenti Londonból, az elmúlt évben az angol postahivatal nem kevesebb, mint 3 000 000 levelet semmisitett meg, mert elégtelen címzésük miatt kézbesíthetetlenek voltak. Angol írói körökben az az óhaj merült fel, hogy a leveleket bocsássák az írók rendelkezésére, s ha megfelelő témát találnak bennük, még címet is adnak nekik...

LAJOS BÁCSI

A kettes gépteremben úgy kezdődött meg a reggeli műszak, mint máskor. Először a Pista gyerek, a segédmunkás jött be, azután a hangos bemondó kijelentette, hogy pontosan öt perc múlva lesz hat óra, pedig még jó tíz perc hiányzott a hathoz. Lassan az is eltelt és a csendet felváltotta a gépzaj, amit valami gyanús recsegés zavart meg állandóan. Mindenki tudta, hogy nem valamelyik gép a hibás, hanem Hajnal szaki. Ő nótázik. Mióta az orvos eltiltotta a reggeli fél decit, azóta nótával kezdi a napot. Olyan ez neki, mint hivőnek az imádság. Később abbahagyja és megy a munka éppen úgy, mint máskor.

Csak Lajos bácsi, az esztergályos, aki Bartos Feri szerint olyan öreg, hogy Kossuth Lajos kezitcsókolommal köszöntötte, szóval csak Lajos bácsit érte váratlan esemény a mai reggelen. Hivatták az irodára...

Valami nagyon bosszantót mondhattak neki az irodaiak, mert fütyürészve érkezett vissza. Füttyre pedig csak akkor áll a szája, ha nagyon mérges. Így fújja ki magából a bosszúságot. Mivel Pista gyerek volt a legközelebb, meg ő hallgatta leginkább az öreg beszédét, ezért neki panaszolta:

— Még hogy nyolc perc, érted, Pista, nyolc perc!

Pista egy kukkot se értett.

— Hát a norma — kezdi magyarázni Lajos bácsi. — Eddig tíz volt egy darabra, most meg azt mondják, hogy nyolc perc elég. Azt akarják, hogy öreg koromra megszakadjak...

— Dehogy akarják, Lajos bátyám — ellenkezik Pista. — A múltkor is mondta, hogy azt akarják. Aztán csak kitalálta, hogy ezen a gépen lehet többet is...

— Értesz is te hozzá — torkolta le az öreg. — A múltkor, az a múltkor volt, de most más a helyzet...

Pista csak nézett nagyhitetlenkedve.

— Figyelj ide, hogy a ló rúgjon meg! Eddig megcsináltam az ötven darabot, még ha rossz napom is volt, nem igaz?

— Igaz — helyeselte Pista.

— Nahát, most meg tízzel többet kell csinálni. Ez már nem megy, ha csak meg nem feszülök... Aztán meg... — kezdte mondani tovább Lajos bácsi, de a hangosbeszélőbe kapcsolt rádió hirtelen félbeszakította:

— Pontos idő: 6 óra 45 perc. Következik ....

A rádióban egy tánclemez következett, Lajos bácsi gépénél meg nagy kapkodás. Pista hirtelen anyagért szaladt, Lajos bácsi meg a gépét inditotta be.

— Mennyi eltelt már... — mormogta az öreg, miközben befejezte az első darabot. — Most aztán meg kell fogni, Pista fiam! Itt legyen a félszemed mindig, mert ha nem lesz anyagom...

— Akkor — folytatta Pista — kevés lesz a pénz a jövő héten, anélkül meg nem ad sört az italbolt...

Lajos bácsi mérge azért nem csökkent — állapitotta meg Pista, mert fütyürészik igencsak. De a füttyszó sokszor csúszott hamis hangra, mert a kezére figyelt inkább az öreg. Égett is a munka a keze alatt. Nem kapkodott, nem ugrált hebehurgya módra, mégis szaporodott a kész munkadarabok gúlája. Pista mosolygós arccal mindegyiket megsimogatva, számolta őket, mint ahogy a bíró számolja ki a földön fekvő boxolót: tizennégy... tizenöt... alig győzte számolni...

★

Másnap reggel Lajos bácsi gépén kis tábla függött, rajta felírás. Pista pingálta rá csupa nagy, piros betűvel: „ELSŐ EREDMÉNYEM AZ ÚJ NORMÁVAL 102 SZÁZALÉK!"

— Hogy fog majd fütyülni... — kuncogott a sarokban Pista gyerek, és közben megpróbálta ledörzsölni arcáról a ráfröccsent piros festékcseppeket.

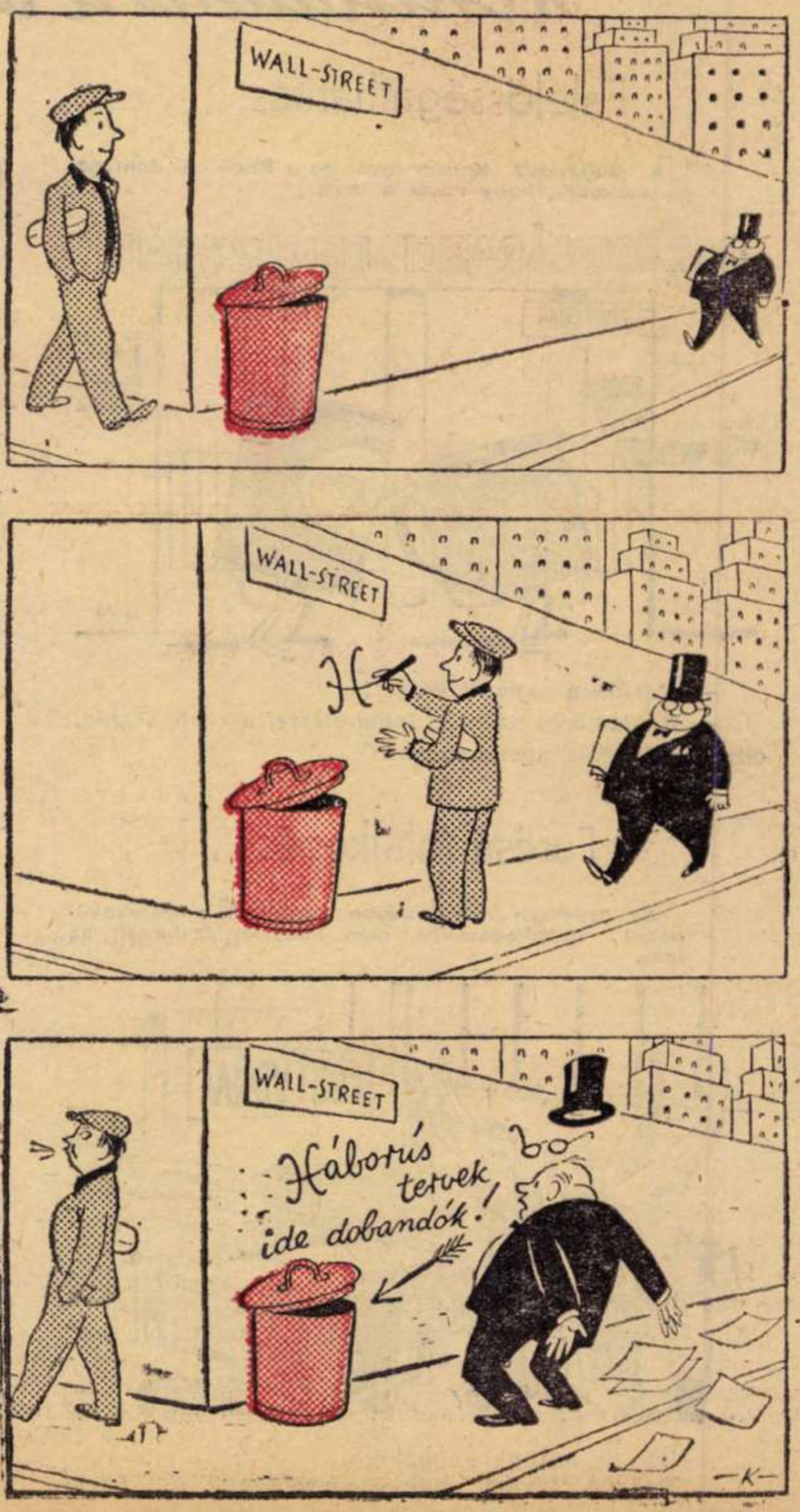
Gera Mihály

Atyai terv

Adenauer: Prímhegedűst szeretnék nevelni belőle

A genfi értekezlet idején

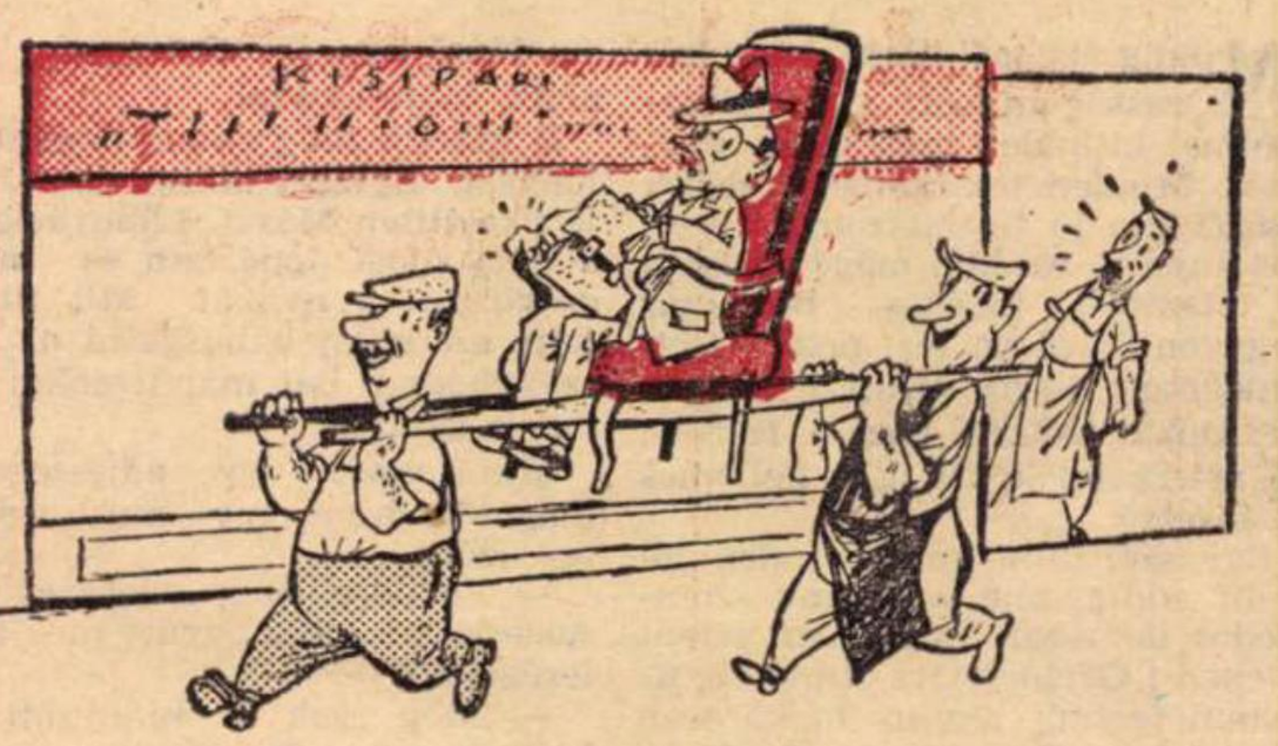

Szűr-Országh:

Séta a kisipari szövetkezetek körül

Nem szeret kimozdulni

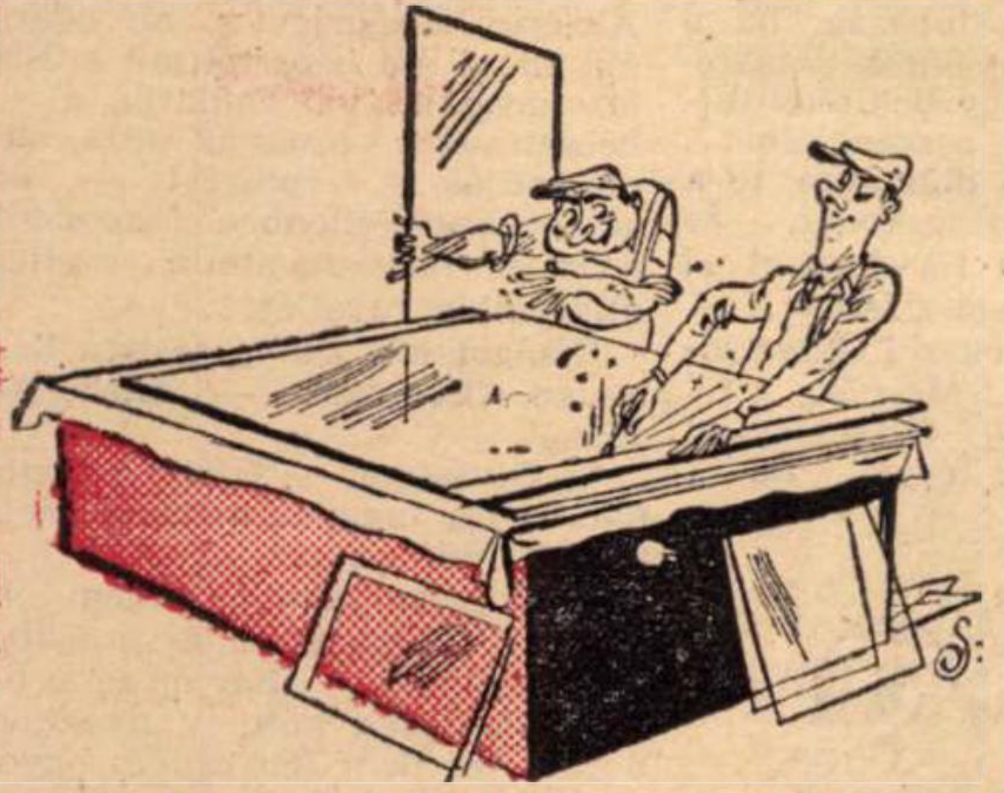
A szövetkezeti elnökök ne várják a sültgalambot, nézzenek rendelés után.

— Hova viszitek az elnök szaktársat?
— Körútra!
— A József körútra?
— Nem, üzleti körútra.

Csak tudni kell, mi mire jó

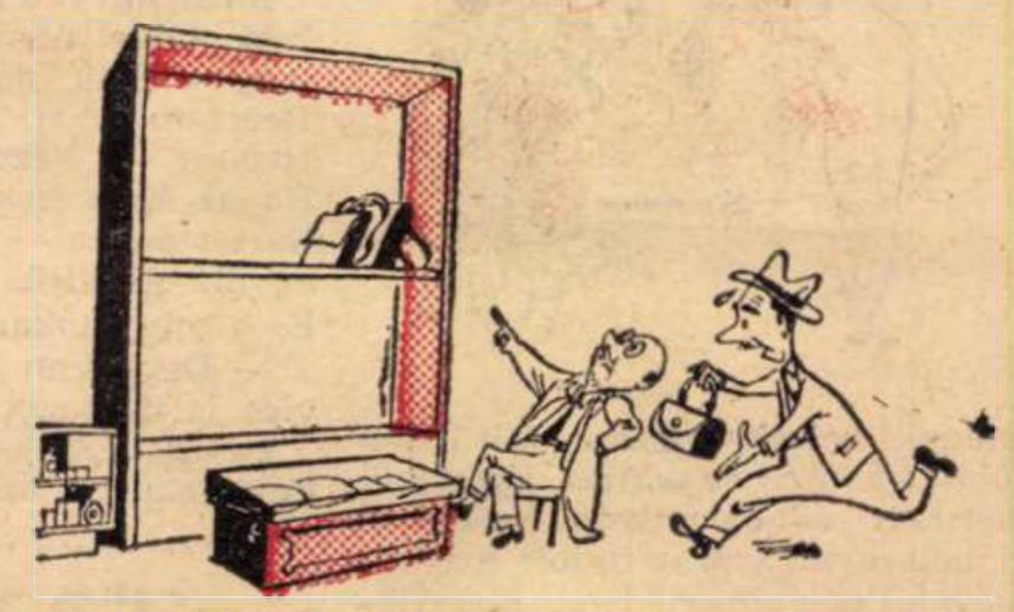
Az Üveges KSZ panaszkodik a kemény gitt miatt.

— Hű, komám, de jól vágja azt az üveget!
— Meghiszem azt! Gitt van benne, gyémánt helyett.

A divat várhat

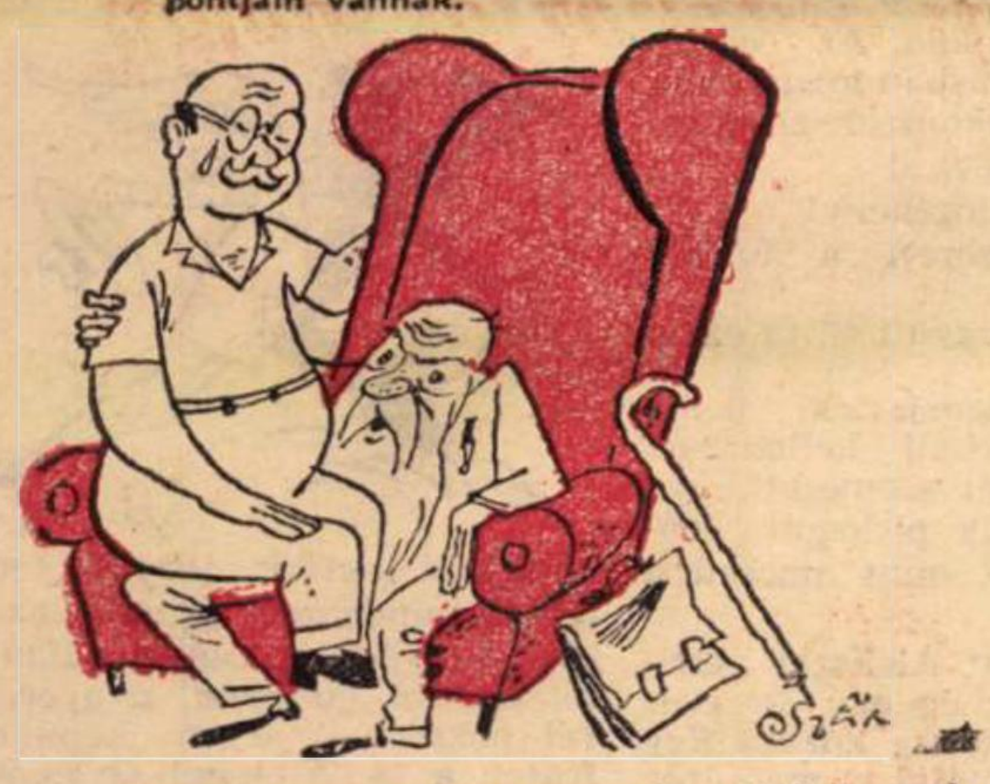
A KTSZ-üzletek nem törődnek eléggé az igényekkel, a készleten akarnak túladni.

KISZÖV-elnök: Itt hozom a legújabb divatot!
Üzletvezető: Hagyjon békében, nem látja, mi van még a nyakamon...

Még nem tudott leszokni róla

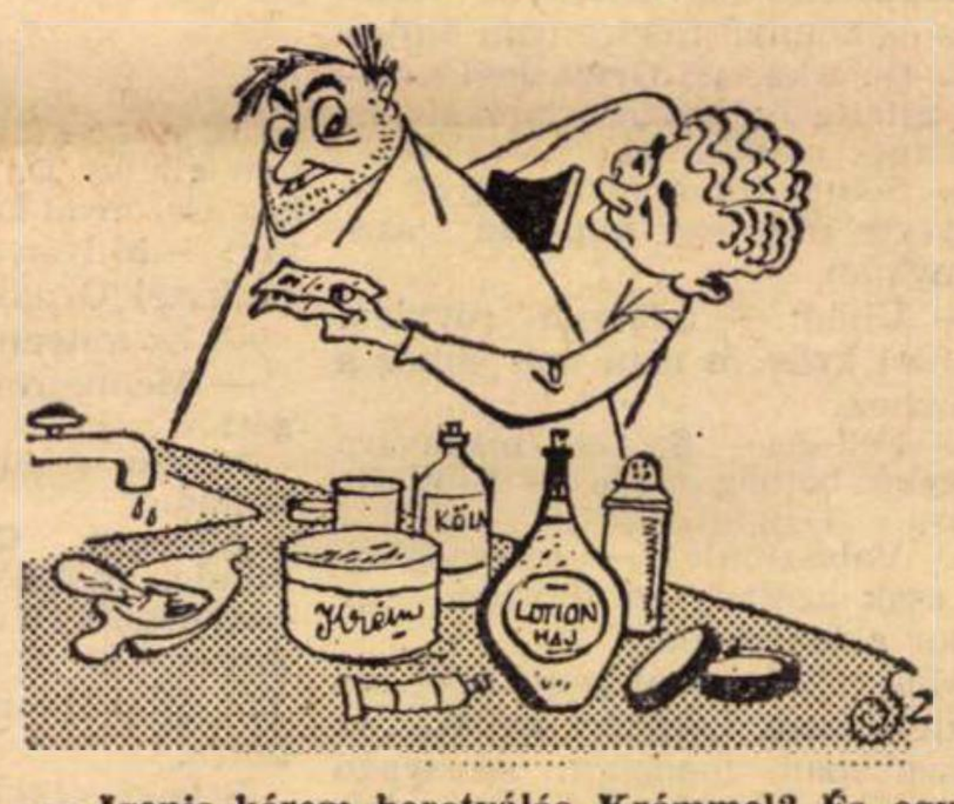
A szövetkezet részlegei a város távoleső pontjain vannak.

— Bizony fiam, a térdemen ringattalak, amikor elindultam felülvizsgálni mind a tizenkét részleget...

Kicsit túl „élelmesek" a szaktársak

Nem mindig lehet a borbélynál egyszerű borotválással megúszni.

— Igenis kérem borotválás. Krémmel? És egy hajvágás, mosással, szesszel, lotionnal? Manikűr, szesz, kölni?...
— Köszönöm, nem kérek...
— Akkor legalább tessék venni a szövetkezetünk sportmérkőzésére két jegyet...

Aminek nem szabadna lennie

Szövetkezeti magánember

(Kovácséknál elromlott a konyhai vízcsap. Állandóan folyt, nem lehetett elzárni. Kovácsné tudta, hogy két megoldás között válogathat. A komplikáltabb: betömi ronggyal és azután a fürdőszobából hordja a vizet, az egyszerűbb: megjavíttatja az elromlott csapot a kisipari szövetkezettel. Az egyszerűbb megoldást választotta, bejelentette panaszát a szövetkezetnél, s egy szép napon, — amikor Kovácsné idegei már teljesen tönkrementek a csöpögő vízcsap egyhangú zenéjétől, — végre megérkezik a szövetkezeti dolgozó.)

Szövetkezeti dolgozó (miután tíz percig némán mustrálgatta a csapot): Hm, hm, nem megy.

Kovácsné: Hogy-hogy nem megy?

Szövetkezeti dolgozó: Ez nekünk nagyon piszlicsár munka.

Kovácsné: Nem tudja megcsinálni?

Szövetkezeti dolgozó: Ne sértegessen, mert mindjárt veszem a kalapomat... Nem akarjuk megcsinálni.

Kovácsné: De miért nem?

Szövetkezeti dolgozó: Mert ez nagyon aprócska kis munka. Mi épülő házakba egész vízvezeték-rendszereket építünk... Ezért nem kérhetnénk többet egy tizesnél.

Kovácsné: Igy hát most örökre csurogni fog ez a csap?

Szövetkezeti dolgozó: Tessék magánemberrel megcsináltatni!

Kovácsné: De én nem ismerek senkit!

Szövetkezeti dolgozó: (széles mosollyal) Hát én senki vagyok?

Kovácsné (boldogan): Megcsinálná?! Igazán megtenné?! Azt a tizest szívesen rászánnám...

Szövetkezeti dolgozó: (elkomorodik) Nem megy. Egy tizesért nem megy....

Kovácsné: Hiszen azt mondta, hogy piszlicsár munka.

Szövetkezeti dolgozó: Persze hogy az! A szövetkezetnek! De egy magánembernek nagy munka... Az anyag, a szakértelem...

Kovácsné: Hát mennyi lenne?

Szövetkezeti dolgozó: Ha magánember vagyok, húsz forint.

Kovácsné: Mit tehetek? Lásson neki!

(A szövetkezeti dolgozó egyszeriben átvedlik magánemberré és mint magánember, kiszedi a szövetkezeti szerszámosládából a szerszámokat, igénybevesz egy szövetkezeti gumialátétet és két perc alatt megjavítja a csapot. Zsebrevágja a húsz forintot és a szövetkezetnél mérgesen jelenti, hogy hiába volt kint, a kuncsaft időközben megcsináltatta a vízcsapját valami magánemberrel.)

Így dolgozik a téti szövetkezet

A téti szövetkezet elnöke megbírálta a tagságot, ezért „hálából" a tagság kizárta a szövetkezetből az elnököt.

(1)

— Úgy, az elnök szaktársnak nem tetszik, hogy lógunk? Hát akkor...

(2)

Bátor kisfiú a borbélynál

Kézenfogva vonszolta be a fodrászüzletbe a megszeppent kisfiút a fiatal mama. Buzdító szavakkal cirógatta:

— Ne félj Kálmánka, nem fog fájni! Légy bátor kisfiú!

A leendő bátor kisfiú, jól fejlett másodéves óvodai hallgató, révületben nézett körül a teremben, ahol a felnőttek számára érthetetlen nyugalommal várakoztak. Többen már a borbély bácsi bárdja alá hajtották a fejüket és még ott is közömbösen újságot olvastak. Kálmánka gesztenyebarna selymes haja mint apró szénaboglyácska hirdette, hogy ezt a nyírást már többé nem lehetett halogatni. Összeszorított szájjal, elszántan figyelt a neoncsövekkel világított hatalmas teremben. Az egyik borbélybácsi otthagyta a félig beszappanozott felnőttet és habos borotvával a kezében harciasan kiáltotta oda a másik borbélybácsinak:

— Ha a Miskolci Törekvés megveri a Hatvani Törekvést, akkor megeszem a fejemet!

Kálmánka még jobban elszontyolodott. Emberevők közé került. Lám, ez a bácsi a saját fejét akarja elfogyasztani. Még jobban szorította anyuka kezét és rémülten figyelte, hogyan fogynak előtte a várakozók. Már csak két bácsi van hátra, már csak egy, aztán felcsattan a saját fejét evő borbély bácsi hangja:

— Na gyere kisöcsém, hadd stuccoljuk meg a bajszodat!

Mert az ilyen kisfiú rovására mindenki viccel! Lám, ez a bácsi, aki már végzett és most csücsörített szájjal nézi magát a tükörben, szintén beleszól valamibe, amihez semmi köze:

— Borotválás is lesz, ugye kisfiam, már nagyon kinőtt a szakállad.

Csinoska a mama, ez is erősen fokozza a kisfiú iránti érdeklődést.

Fordított székbe, lovasülésbe helyezik Kálmánkát és fehér köpenyeget akasztanak a nyakába. Fehér itt minden, még a borbélybácsi kabátja is, mintha operációs teremben volnánk. És menynyi furcsa szerszám a tükör alatt, ollók, borotvák, hajnyírógépek mind megannyi kínzóeszköz, kérkedő csillogással sorakozik egymás mellett.

— Ugye, te katona leszel? — kérdezi a borbély bácsi, akit egyszerre az ifjúság pályaválasztási problémái érdekelnek.

Kálmánka felelni sem tud a nagy pillanatban. Két kicsi keze görcsösen szorongatja a szék támláját, mint a fogorvos félős páciensei. Furcsa alakú, berregő masinát szed elő a borbélybácsi. Villany nyírógép. Jó volna közelről megszemlélni, de a kíváncsiság pislákoló kis mécsesét gyorsan eloltja a félelem jeges zuhanya. Az ördöngös gépezet hideg csápjai rátapadnak a vékonyka tarkóra.

— Hajtsd le szépen a fejedet, légy bátor kisfiú! — hangzik a vezényszó.

És ebben a pillanatban, amelyről úgy érzi, hogy annak tragédiáját már fokozni nem lehet, csendesen megszólal a mama:

— Átmegyek fiacskám a KÖZÉRT-be, viseld jól magadat. Borbély bácsi nullásra tessék nyírni, nyaralni megy a gyerek!

Még szerencse, hogy leszegte a tépelődő fejecskét, legalább senki sem látja a könnycseppet, amely kibuggyan a bánatos szemekből.

— Na, ugye, hogy nem fáj?

Cirpelő kis hang válaszol a takaró alól:

— Nem.

— Bátor kisfiú — hangzik az elismerés minden oldalról.

Köröskörül egyre több haj terül a padlóra. Sima már Kálmánka feje, mint a tekegolyó. Élcelődik az egyik felnőtt:

— Olyan vagy, mint egy kis fegyenc.

A kisfiú ezt a sértést is lenyeli. Nagyot sóhajt. Az utolsó sáv haj is lehullott a földre. Még egy kis pót-tortúra, kikefélik a hajszálakat a nyakából, tollseprűvel csiklandozzák az arcát, aztán gúnyosan meghajol a borbély bácsi:

— Köszönjük szépen!

Társaslény az öröm, mindig párosával érkezik: felbukkan a várvavárt mama is az ajtóban.

— Na, hogy viselkedtél, Kálmánka?

Kórusban felelik a vendégek:

— Micsoda bátor kisfiú!

A picinyke száj szögletén, ahol az előbb könny áztatta a végtelen búbánatot, most vidám mosoly futkározik. És megérkezik a nagy jutalom is. Tízforintost lobogtat a mama, mint egy érdemrendet.

— Tessék, Kálmánka! Te fizess a kasszánál!

Búzakalász hajú, erősen kifestett nénike ül a pénztárban. Nehéz parfőm lebeg körülötte. Meggypiros körmeivel megragadja a bankjegyet és azt mondja:

— Na adjál egy puszit a néninek!

Riadtan bámul a gyerek. Még ez is? Hát még nincs vége? Aztán vakmerően lábujjhegyre áll és őszibarack-színű pofikáját odanyomja a néni ciklámenszínű arcához.

Bátor kisfiú.

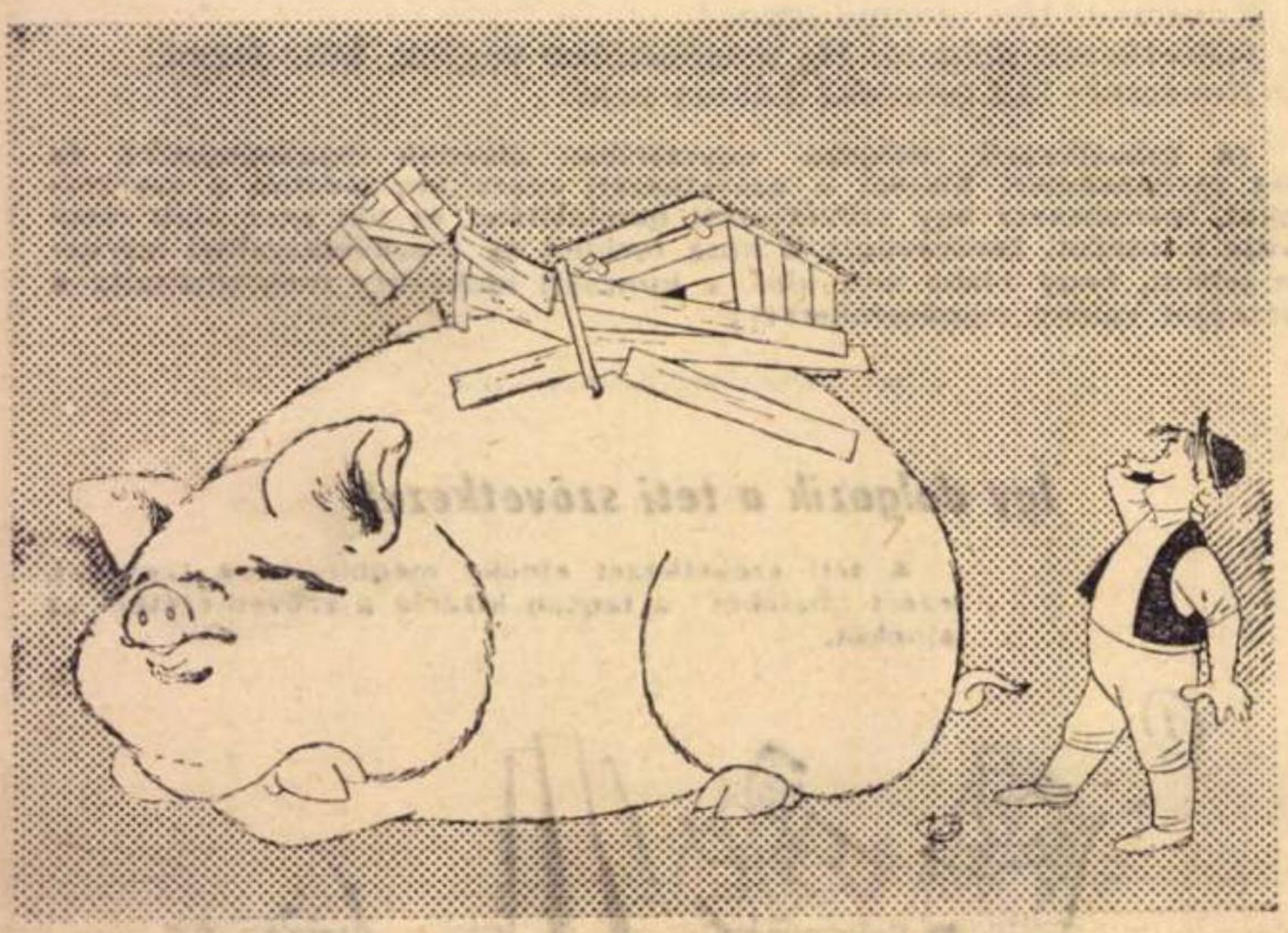
Stella Adorján

Egy tanácsházán

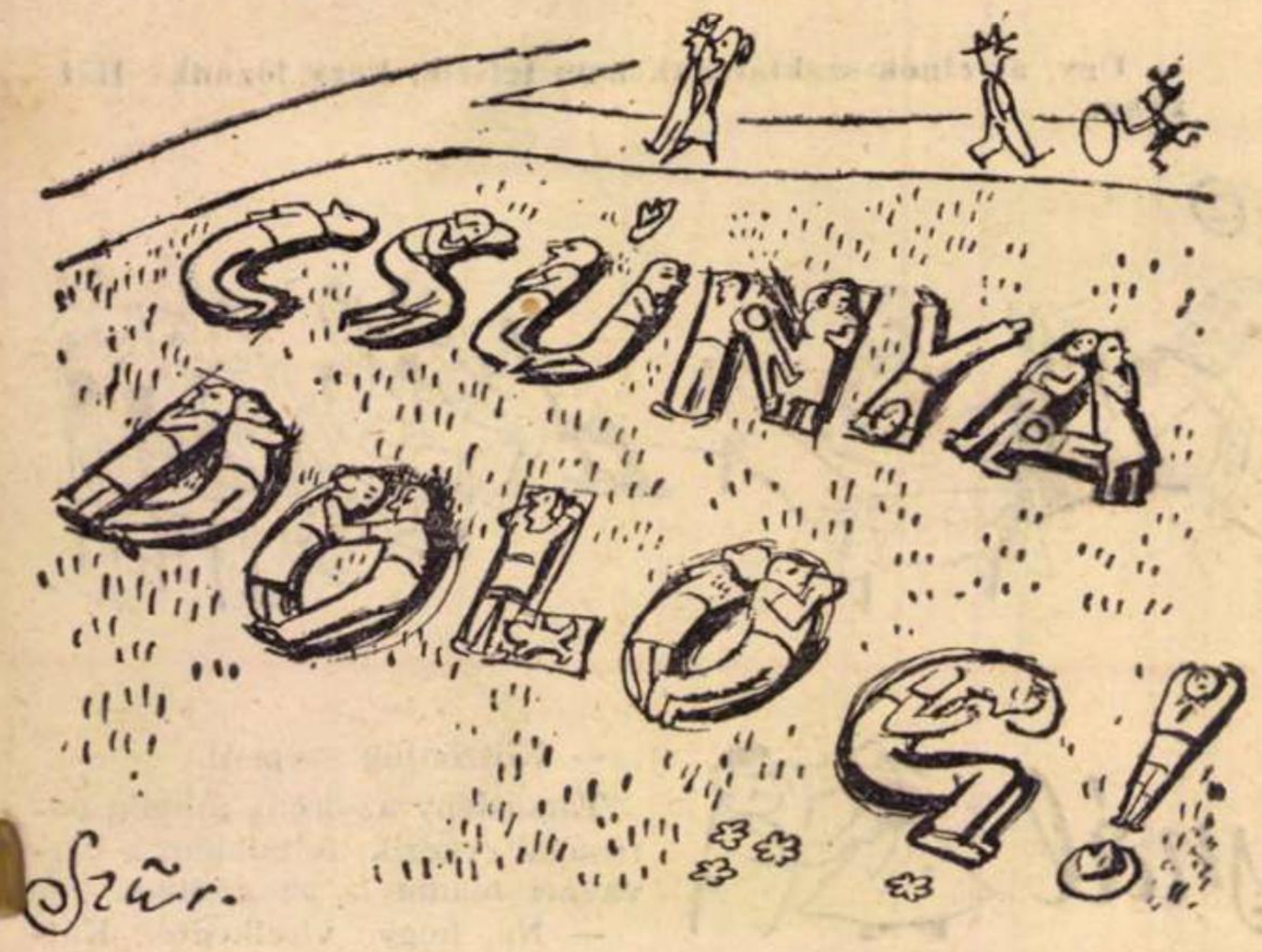

— Fogadok, hogy nincs értekezlet.

Gyorshizlalás

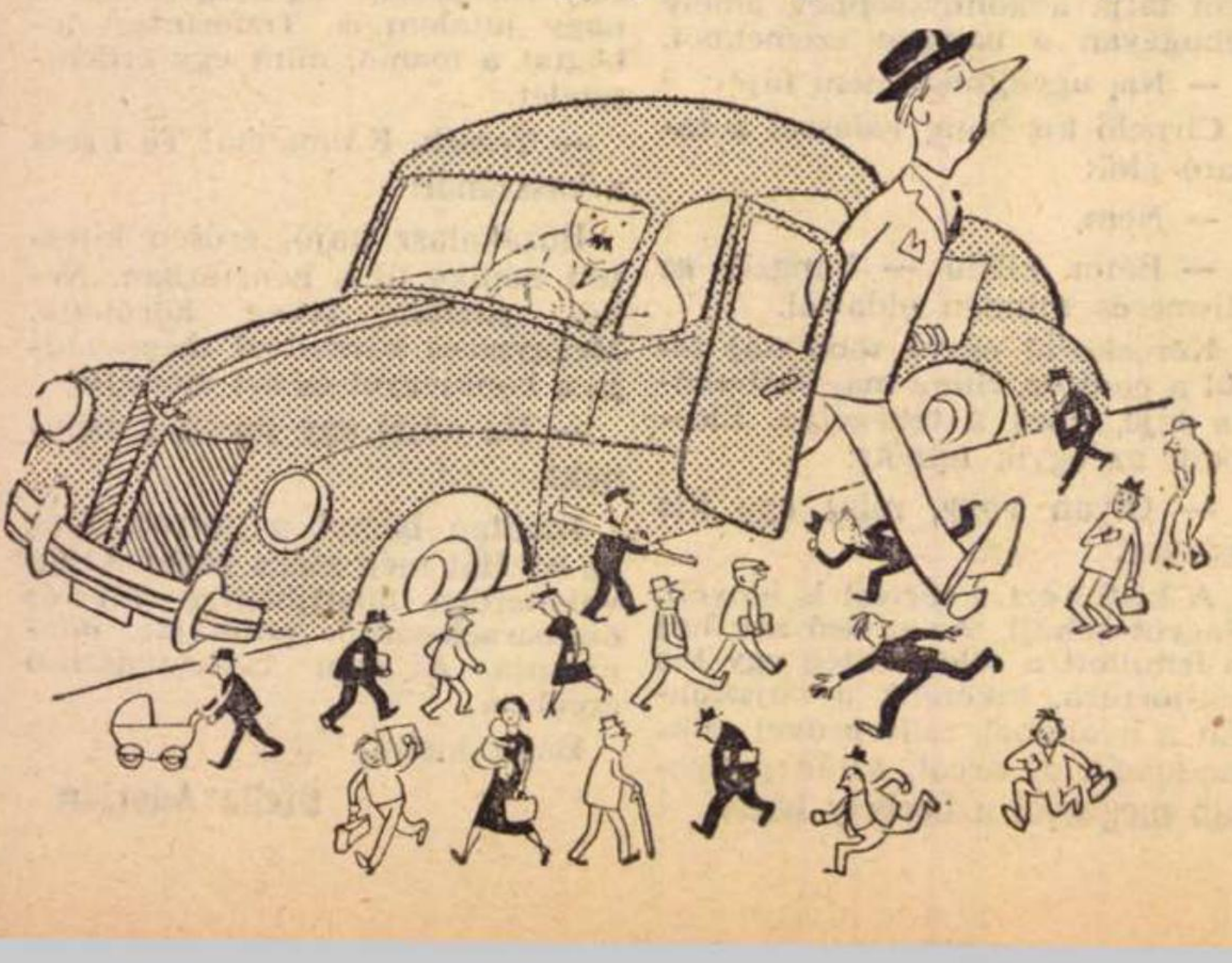

Önkritika

A vasárnapi kirándulók közül sokan a margitszigeti pázsitra telepednek le.

Öntelt Ödön legújabb pillanatképe

Nikolaj Kruzskov:

Mintaférj — hibával

Mindig azt tartottam, hogy házasságom szerencsés. feleségemmel kitűnően megértjük egymást. Minden tekintetben derék asszonyka, jó háziasszony, gondos anya — mi kell még? Külsőre is tetszetős, takaros. Bár már negyven körül jár (ezt nem szereti emlegetni) — az utcán irigy pillantásokat vetnek rám a férfiak, ha vele sétálok. Ez igen kellemes és hízelgő...

Egy szó, mint száz, minden jól ment addig, míg a velünk szomszédos lakásban meg nem jelent Alekszej Grigorjevics Rizsikov, az „isteni férfiú", amint hamarosan elneveztem. Ez a bizonyos Alekszej Grigorjevics kínosan piperkőc, tűrhetetlenül pedáns ember volt. Nadrágja mindig élesen vasalt, nyakkendője divatosan kötött, minden gombja a helyén, cipői vakítóak. Arcvonásai jelentéktelenek voltak, viszont feltűnően könnyed és rugalmas léptekkel járt-kelt, és bármilyen csatakos időben olyan száraz tudott maradni, mintha gumiból vagy plasztikból gyártották volna... Emellett Alekszej Grigorjevics kivételes udvariassággal tündökölt, és lehetetlen volt őt megelőzni a meghajlásban vagy kalapemelésben. A köszönéshez volt egy begyakorlott mosolya is...

Másámnak szerfelett megtetszett ez az isteni férfiú. Pedig Mása természetétől fogva nagyon erényes és könnyű flörtre nem hajlamos. De Alekszej Grigorjevics rabul ejtette őt pedantériájával és kellemes modorával.

— Szimpatikus férfi, ugye? — jegyezte meg egy nap az asszonykám.

— Ühüm — feleltem röviden. Semmi kedvem nem volt ehhez a témához.

— Felesége, Szófia, bizonyára nagyon boldog vele — folytatta Mása.

— Valószínűleg — mormogtam és csak azért is fordítottam egy lapot a könyvben.

Más alkalommal munkából érkeztem haza. Locspocs idő volt, az előszobában topogtam szortyogó sárcipőimmel. Máskor ilyen alkalmakkor többé-kevésbé nyugodtan mondta az én Másám: — Besároztad a padlót? Töröld fel!

És a kezembe nyomott egy rongyot.

Ez alkalommal is a kezembe nyomta a rongyot, de ezt fűzte hozzá: — Mindig olyan sáros vagy, mint az ördög. Alekszej Grigorjevics, biztosan tudom, sohsem hagy sárfoltokat a szobában...

— Mit dörzsölöd már megint az orrom alá ezt az Alekszej Grigorjevicset! — kiabáltam. — Ő valószínűleg szépírást tanít valahol, de én naponta az építkezésből jövök.

Úgy összevesztünk, hogy két óra hosszat nem beszéltünk egymással.

Nem csoda, ha az isteni férfiú még ellenszenvesebbé vált előttem. Hát hogyne! Egy ilyen piperkőc miatt veszekedni kezdtem az én Másámmal... Ostobaság, lázálom, képtelenség!

S később még rosszabbodott a helyzet. Egyszer mosóteknő mellett találtam Mását. Lábujjhegyen a háta mögé lopóztam és megcsókoltam a nyakát. Mit titkoljam, szeretem babusgatni az asszonykámat, bár már tizenkét éve élünk együtt.

Mása most úgy elhessegetett magától, mint egy muslincát és így szólt:

— Tudod-e, hogy Alekszej Grigorjevics mindig együtt mos a feleségével?

— Még csak ez hiányzott! — kiáltottam. — Szerintem ez egyáltalán nem helyes. Nem férfimunka. Én megértem, hogy a férfinak is segítenie kell a háztartásban. A férfi vágjon fát, hordjon vizet, szegezzen, poroljon, csinálja meg a javításokat. De hogy fehérneműt mosson — ostobaság!

— S ha én mosom, nem ostobaság? — vágott közbe Mása.

Most mit mondjak? Ha azt felelem, hogy nem ostobaság, ha ő mos — csak olajat öntök a tűzre. Beértem azzal, hogy békítően csitítsam: — Nézd, asszonykám... Én az építkezésen dolgozom, te a háztartásban szorgoskodsz, és együtt neveljük a fiacskánkat... Ez a mi munkamegosztásunk...

— De hiszen Alekszej Grigorjevics is dolgozik... Mérnök...

Ismét Alekszej Grigorjevics! Felforrtam, mint a teavíz. Eddig

se voltam jó szívvel a szomszéd iránt, most még jobban felbőszültem ellene. De hiába. Az egész ház asszonyai kórusban magasztalták: — Milyen rokonszenves ez az Alekszej Grigorjevics!

— És milyen előzékeny!

— Mennyire szereti a feleségét!...

Másám velük együtt fújta ezt a dallamot...

Alekszej Grigorjevics pedig minden találkozásnál kellemesen mosolygott. Kicsit szemezett az asszonyokkal, úgy pislogott rájuk (Mására is!), mint macska a hájra.

S bekövetkezett Alekszej Grigorjevics miatt még egy összeveszés köztem és Mása között. Egy szabadnapon sétálni mentünk. Mellettem a feleségem, előttünk Andrjuska, mint rendesen. Hangulatunk kitűnő volt, a nap az égen csodálatos, körülöttünk ünneplőbe öltözött sétálók. Minden tökéletes lett volna, ha... nem találkoztunk volna Alekszej Grigorjeviccsel, hogy süllyedt volna el valamelyik virágágyban!

Ám váratlanul valósággal összeütköztünk. Ő is a feleségével volt. Barátságosan köszöntöttük egymást, váltottunk pár szót az időjárásról, aztán különböző irányban eltávoztunk... Sajnos, már késő volt. Mása utánuk nézett és belebújt az irigység ördöge. Nyomban megszólalt: — Látod, hogy szereti Alekszej Grigorjevics a feleségét? Te sohasem vezetsz engem karonfogva. Nézd meg, ő milyen gyöngéden karolja az ő Szófiáját!

Jaj nekem! A hangban benne volt, hogy Alekszej Grigorjevics a legpéldásabb hitves, de én vadember vagyok, durva állat, pokolfajzat és egyéb, aki tönkretettem Mása virágzó ifjúságát... Haladéktalanul összevesztünk, a séta elromlott. Dühösen és némán baktattunk, s ha Andrjuska futott hozzánk valami kérdéssel, neki is csak kurtán feleltünk: — Igen, Andrjuska!... Nem, Andrjuska!

Végül ő is halálosan unatkozott.

Már valóban kezdtem azt hinni, hogy csúf szörnyeteg vagyok, és rút irigységen alapul az az előítélet, amit Alekszej Grigorjevics vasalt nadrágjával, vasalt modorával és édeskés udvariasságával szemben táplálok. Hátha ő csakugyan példás hitves és kitűnő ember?

De nem! Mégsem csalt a szimatom. Egy napon az üzemi újságban hatalmas cikk jelent meg Alekszej Grigorjevics mérnökről, aki fiatal női beosztottjait erőszakos udvarlásával zaklatja, a jó beosztásokat azoknak adja, akik elfogadják a széptevést — egy gépírónőnek ellenben felmondott, mert az visszautasította az ellenállhatatlan gavallért...

Újságot lobogtatva tértem haza aznap. Olvastad? — kérdeztem Mását.

— Olvastam! — felelte kelletlenül. — Így higgyen az ember nektek, férfiaknak...

— Csak ne sorolj engem az Alekszej Grigorjevics társaságába! — tiltakoztam. — Bár én nem tudom divatosan kötni a nyakkendőimet, és nem fényesítem agyon a cipőimet, de sohasem tudnék ilyesmit elkövetni...

S előadást tartottam Másának arról, hogy vannak ilyen férfiak, akik csalósak, mint a kémek által használt duplafenekű bőröndök. Otthon a férfi: angyal, a hivatalban: ördög és barom. Vagy fordítva: a munkahelyén angyal,

mindenki szereti, istenítik, megbízzák mindennel, de ha ez az angyal hazajön: valóságos sátán, a feleségével goromba, a gyerekeivel pokróc... Ilyen képmutató fráter a te Alekszej Grigorjevicsed is! — fejeztem be előadásomat.

— Miért az enyém? — csattant fel haragosan Mása. — A Szófiáé!

Szegény Szófia pár napig vörös szemhéjakkal mutatkozott, de azután nem történt semmi lényeges. Ismerte már az ő drágalátos férjét. Alekszej továbbra is vasalt, fényesített és lakkozott volt, de már senkit sem sikerült elvakítania. A szemek átláttak rajta és elnéztek felette.

Családi békénk pedig helyreállt. Mása azóta ismét szelíden mos, én pedig fütyörészve teregetek, mert a „gebeszkedés", az férfimunka...

(A Krokodilból fordította K. Tóth Lenke.)

Kulturfront

Karl Kultzscher, a kiváló német szatirikus író és Kurt Poltiniak, a kitűnő rajzoló lapunk vendégeiként Budapesten töltöttek néhány hetet. Hazatérve Berlinbe, lapjukban, az Eulenspiegel-ben, a német Ludas Matyiban, — teljes oldalban számoltak be budapesti élményeikről. „Von Állami bis Zalaszentgroti Rizling” címmel tréfás kis magyar lexikont szerkesztettek. Ebből az írásból közlünk két vidám címszót — írásban és rajzban.

ÜDÜLŐ. Gyógyszálló. Egykori kastély vagy luxushotel, jelenleg a dolgozók kényelmét szolgálja. Rendszerint hegyoldalon, vagy a víz partján fekszik. Ugyanez az álom-üdülő megtalálható a letűnt rend urai számára is — a holdban.

PULOVER. Ősmagyar szó, gyakran hangzik fel a budapesti utcán és németül pulóvert jelent. A nők rendkívüli gráciával és méltósággal hordják. Minden pesti nő viseli, de mégsem uniformis, mert színben és formában annyira különböző és annyiféle hatása van — ahányan nézik.

Egy kultúrotthon, amelyben a kultúra nincs otthon

Az idei nyár egyik sematikus délutánján meglátogattuk a pesterzsébeti Erkel-kultúrotthont, ahová kiváncsiságunk vezetett bennünket. Hallottuk, hogy rosszul végzi a munkáját, de nem hittünk a fülünknek. Ezért elmentünk, megnéztük és megállapítottuk, hogy a fülünkkel semmi hiba, a kultúrotthon valóban rosszul dolgozik.

★

A kultúrotthon vezetősége minden alkalmat megragad arra, hogy ismeretterjesztő és politikai előadást ne tartson, hanem helyette a táncalkalmak legváltozatosabb formáival „nevelje“ a fiatalságot. Ezért mondja első képünkön ez az ifjú, hogy:

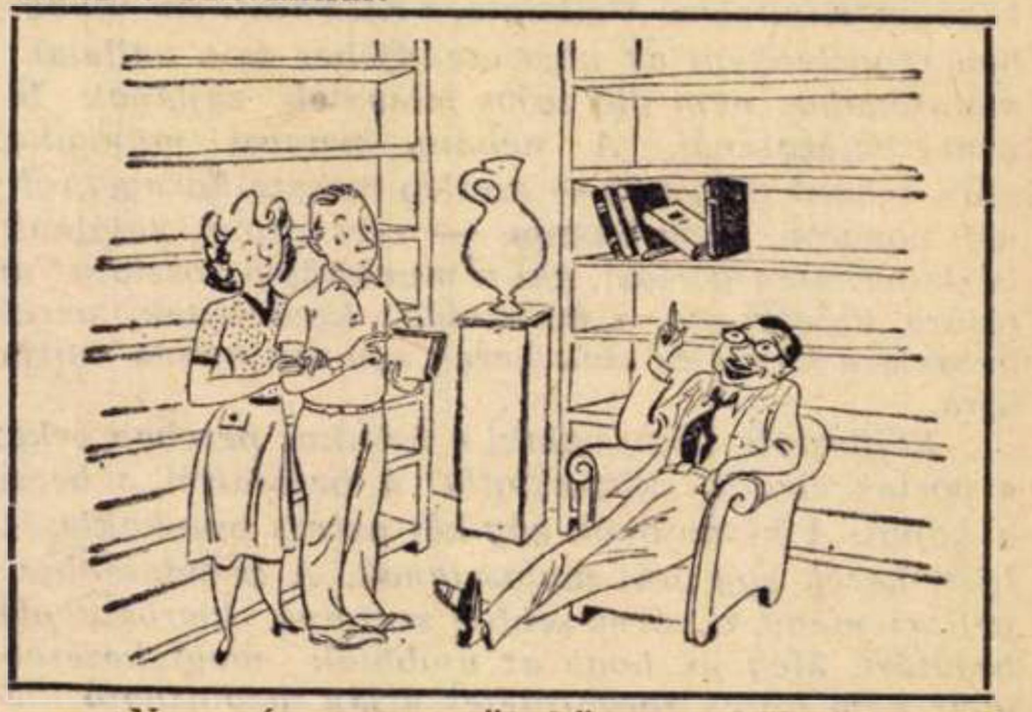
— Nézzük csak meg Juliska, vajon ma este milyen címen fogunk táncolni?

★

Ez a pillanatképünk a kultúrotthon egyik nagy helyiségében elterpeszkedő, söntésnek álcázott italboltba nyújt bepillantást. Itt tartja foglalkozásait a két leglátogatottabb szakkör: a sakk- és a biliárd-szakkör. Ugyanitt tanyáznak azok is, akik soknak találva a sakkhoz szükséges mozgást, egyszerűen csak sör foglalkozáson vesznek részt, de azon, mint látható, igen aktívan.

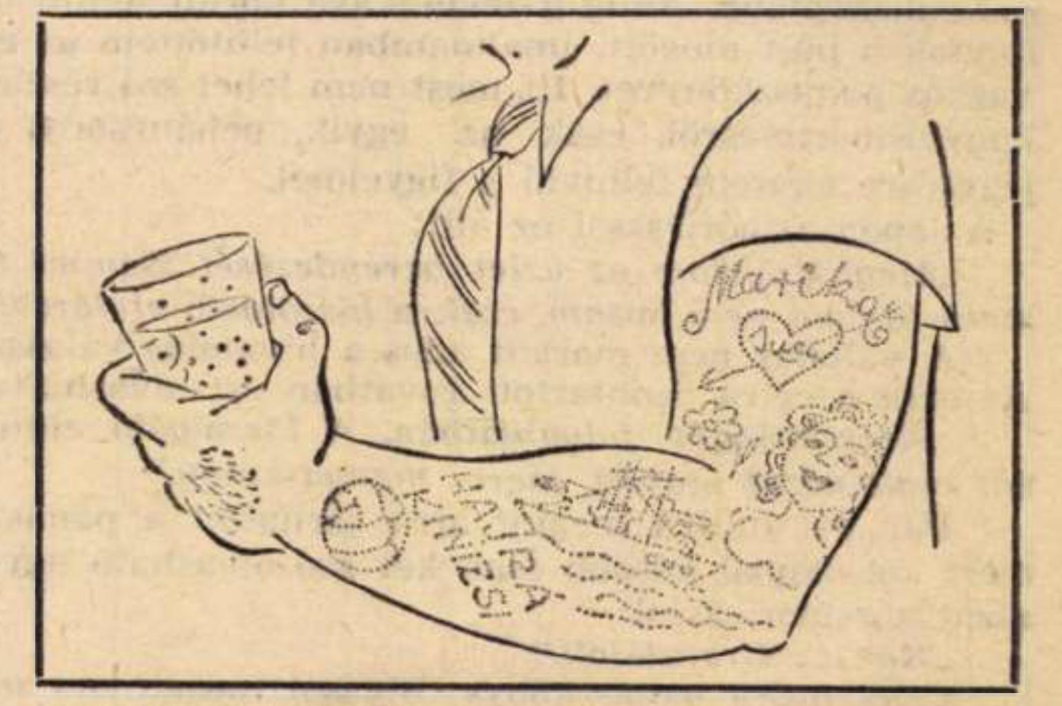
Erzsébeten is elterjedt az a hamis nézet, hogy a legszebb és legolcsóbb ajándék a könyvtári könyv. A kultúrotthon látogatói természetesen a kultúrotthon könyvtárából lepték meg időnként magukat effajta ajándékokkal. Ezért búcsúzik nemes munkájától az alábbi könyvtáros e szavakkal:

— No, még ezt az öt könyvet kölcsönadom, azután felszabadul a helyiség . . .

★

Következő képünket hosszú keresés előzte meg. Szívós munkával kutattuk a különböző művészi csoportok nyomait. De sem énekkart, sem tánckart nem sikerült felfedeznünk. Helyettük csak ilyen karokat találtunk, de ilyeneket bőven. Képünkön az is jól látható, hogy e fiatal kar gazdáját sem a tudásszomj vezette a kultúrotthonba. Inkább a „képzőművészet.“

(— ra — ály)

Őszinte bírálat

Ott feküdt előtte a novella. A papir mintha sápadtan, fehéren mentegetőzött volna: „én nem tehetek róla, egy szerencsétlen fehér lapra mindent rá lehet írni. A papír nemcsak türelmes, de tehetetlen is. S noha nem az én feladatom, meg kell védenem az írógépet is. Az sem tehet róla, hogy az író rossz sorrendben ütötte le egymás után a betűket. Talán nem ismerte Kosztolányinak azt a szép megállapítását, hogy az írógép 42 billentyűjében benne van az egész világirodalom, Shakespeare valamennyi színdarabja, a Háború és béke, Petőfi összes költeményei, s minden eljövendő remekmű, csak megfelelő sorrendben kell leütni a betűket. Röviden: sem a papír, sem az írógép nem tehet arról, hogy a novella rossz.“

Tulajdonképpen nem is figyelt arra, amit a papír mond, csak szótlanul bámulta a mintaszerűen tiszta, olvasható, törlésektől, javításoktól mentes kéziratot. (A rossz novella mindig kifogástalanul olvasható, akár csak a névtelen levél.)

Igyekezett lelket önteni saját magába:

— Fel a fejjel, cimbora! Elvégre te vagy a biztos ítéletű irodalmi jóbarát, hiszen éppen ezért adta oda neked a szerencsétlen ezt a szörnyűséget. Emlékezhetsz, remegett a hangja az izgatottságtól, amikor arra kért, hogy őszinte bírálatot mondj róla. Természetesen azt várta a boldogtalan, hogy őszintén, kíméletlenül, keményen vágd a szemébe: a novella valóságos mestermű, s ha Maupassant még élne, az irigység emésztené el. Holott a novella olyan rossz, hogy szinte rejtélyes: hogyan tudott egy ennyire tehetségtelen ember ilyen tökéletes szemetet alkotni?

— Egyszóval . . . meg kell neki mondani! Ezzel tartozol a fejlődésnek. Az őszinte szó olyan, mint az orvosság. Egy kicsit keserű, de gyógyít. Nem szabad rosszul felfogott tapintatosságból áltatni. Ez becstelenség, gyávaság lenne! Beszélj neki a hamis barátokról, akik csak dicsérnek, s ezzel helyrehozhatatlan károkat tudnak okozni. Ilyeneket mondj neki: „Óvakodj azoktól, akik mindig jót mondanak. Bárányborbe bújt opportunisták azok! A kemény bírálat előreviszi az embert! Azok a te igazi barátaid, akik őszintén megmondják a hibáidat! Nem kényeztetni, hanem nevelni kell a művészt! Tudom, hogy fájdalmat okozok neked, de hidd el, elsősorban a te érdeked, hogy megtudd a tiszta igazságot! Majd szépen kihevered a csalódást, és fölfelé emeled tekintetedet! Őszinte bírálat kell neked, nem pedig mézes-mázos legyezgetés, na! Flaubert is kapott kemény bírálatot és milyen rendes dolgokat csinált utána!“

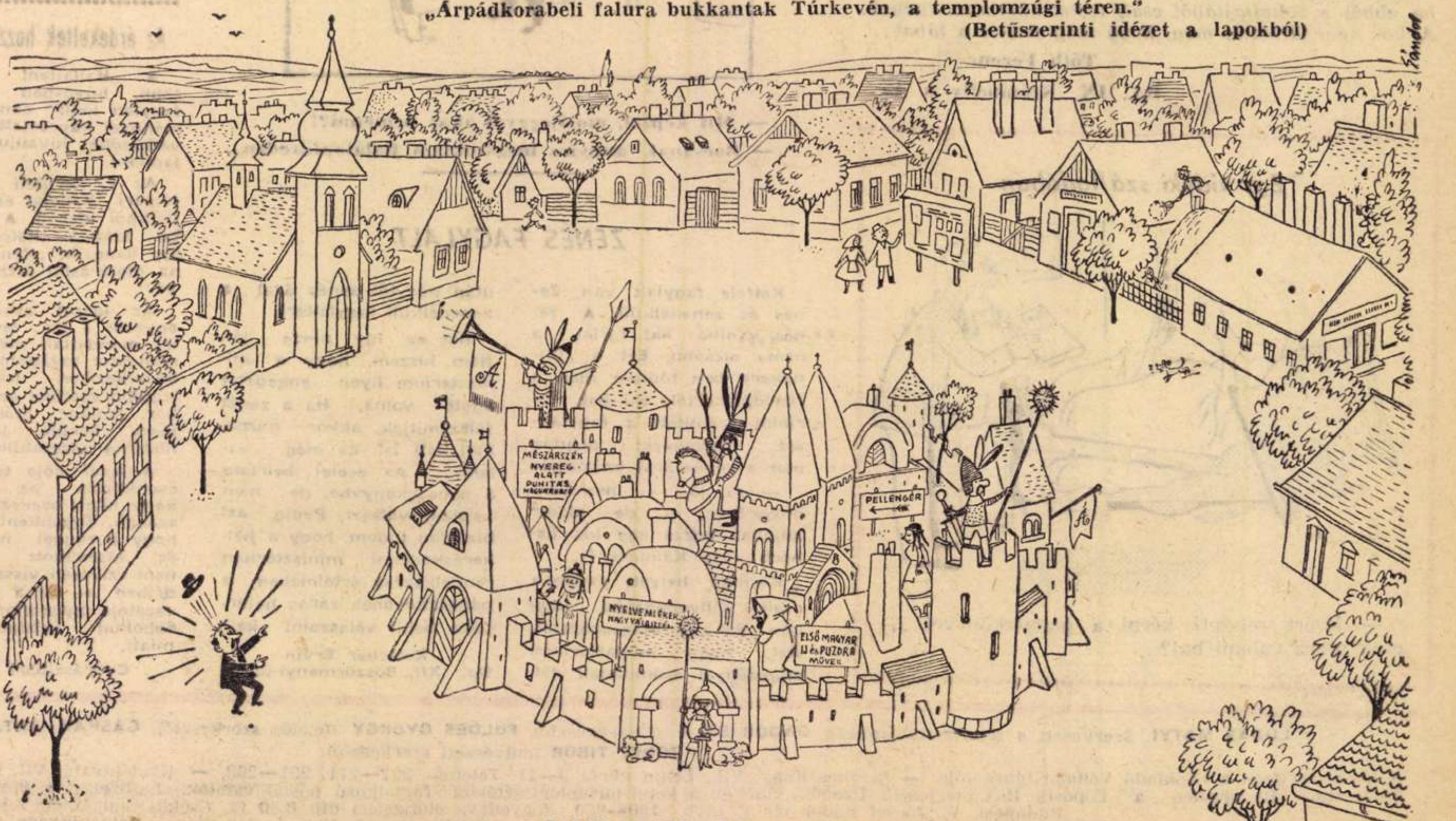
Hetekig hordta magában ezt a becsületes, kemény elhatározást, sőt amikor úgy érezte, hogy még nem eléggé szikrázik benne a keménység, „még nem olvastam, egy kis türelem!“ felkiáltással elodázta dolgot. Amikor aztán végül ott állt előtte a novella írója, sápadtan, remegve, mint megriadt őzike a tigris előtt, nagy lélegzetet vett és kemény hangon csak ennyit mondott:

— Gratulálok . . . nagyon jót írtál . . .

Feleki László

Micsoda meglepetés!

„Árpádkorabeli falura bukkantak Túrkevén, a templomzúgi téren.“
(Betűszerinti idézet a lapokból)

— Jé! Ezt eddig észre sem vettem!

Le a bürokráciával!

Kidobóember portásnak felvétetik?

A zuglói villanegyed egyik csendes utcájában található a Magyar Tudományos Akadémia Kutatási Eszközöket Kivitelező Vállalata, a KUTESZ. Az utóbbi időben reggelenként az utca csendjéhez és a vállalat komolyságához nem illő zajos jelenetek zajlanak le az üzem bejáratánál. A néhány perccel munkakezdés után érkező dolgozók — esetleg messze környékről jönnek vonaton, vagy buszon — zárt kaput találnak és kérlelhetetlen portást, aki a munkaügyi osztály utasítására hivatkozva, a munkaidő kezdetének percében bezárja a kaput és csak kerek egy óra múlva nyitja ki újra.

Előfordult, hogy valaki a kritikus percben érkezett, a portás eléállt, „kiszorította" a bejárattól, s becsukta a kaput. A későnjövők egy-két perces munkakiesés helyett kerek egy órát mulasztanak. A csendesebbje reggelizni megy, a vérmesebbje szeretné kierőszakolni a bejutást. Még jó, hogy az utóbbiak megfékezésére a gyár nem keres apróhirdetés útján megbízható kidobóembert.

M. P.

Mesél a panaszkönyv...

Nógrádban jártam nemrég, s bevetődtem a szécsényi cukrászdába. Amíg a feketekávé körüli tennivalók folytak a pult mögött, unalmamban felütöttem az elég vaskos panaszkönyvet. Itt most nem lehet szó részletes könyvismertetésről, csak az egyik, néhánysoros bejegyzésre akarom felhívni a figyelmet.

A lapon zsinórírással ez állt:

„Meghiányolom az üzlet berendezését. Semmi tetszetős dolgot nem láttam, csak a kiszolgáló elvtársnőt."

A vállalat nem maradt adós a hivatalos válasszal. Az erre a célra fenntartott rovatban ezt olvashattam:

„Korszerűsítés folyamatban. A kiszolgáló elvtársnőt csak nézni szabad, mert menyasszony."

Pár hét múlva megint arra járhatott a panaszos, mert két lappal később csak két szó olvasható ugyanazzal a zsinórírással:

„Kár... Gratulálok."

Csak mi, a panaszkönyv olvasói tudjuk, mi minden rejtőzik e két szó mögött, milyen összefüggésben van a szécsényi cukrászda életével.

Ugy látszik, a panaszkönyv-irodalomba bevonult a humor és az emberi sorsok mély ábrázolása.

V. J.

Megfogott a zoknim!

A „Zokni Hét" csábításának én sem tudtam ellentállni. Betértem a Divatcsarnokba és vettem egy pár nylon zoknit. A sokféle szemkápráztató szín közül a pirosat választottam. Aztán megkaptam a „8—27171"-es számú blokkot. A pénztárnál fizettem 55 forintot és távoztam.

Másnap vasárnap lévén, fölszenteltem új ruhámat, na meg a nylon zoknit is. Megmondom őszintén: jó érzés volt. Estére azonban lehült a lelkesedésem: ugyanis mindkét lábam olyan piros lett, mint a zokni. Hiába próbáltam hideg, meleg, majd később forróvízzel lemosni a furcsa színt, kísérletem eredménytelen maradt. Nem használt sem a forró víz, sem a dörzsölés. A piros — piros maradt.

Másnap reggel az ágynemű is piros színben játszott. Ezek után új zoknimat gyorsan bedugtam a szekrény mélyébe. Már lassan eltelik két hét és a piros szín még mindig a lábamat díszíti. Célszerű lenne, ha ebből a zoknifajtából csak testszínűt készítenének. Akkor nem látszana meg, hogy megfestette a lábat...

Tóth Ferenc

Bp., IX., Számuelly u. 15.

Egy vidéki szállodában

— Miért tetszett kérni a panaszkönyvet... csak nincs valami baj?

Két kép a VI. kerületi Bíróságról

A tárgyalótermekbe állandóan beharsog a közvetlen közelben naphosszat gyakorló minisztériumi zenekar.

— Tessék mondani, az az idő, amit az ajtó keresésével töltök, beleszámít a büntetésbe, amit most készülök leülni?

— Most ítéltük sikkasztásért három évre és maga táncra perdül?

— Dehogy, én kérem kétségbe vagyok esve... De tetszik tudni, nem tudom megállni, ha ilyen remek zenét hallok.

Átírás helyett

1952-ben nagy öröm érte a mezőcsáti tanács mezőgazdasági osztályának dolgozóit. Három helyiségükbe bevezették a vezetékes rádiót. Ez év elején a mezőgazdasági osztály új helyiségbe költözött, a régi helyét pedig az oktatási osztály, a népművelési és a város- és községgazdálkodási csoport foglalta el.

Mivel az „örökösök" is szerették a zenét munka után hallgatni továbbra is fizették a hangszóró díját. Nem is sejtették, hogy a mezőcsáti postán időközben kibogozták: a hangszórók nyilvántartott előfizetője a mezőgazdasági osztály nem pedig azok, akik most a rádiót hallgatják. Annak ellenére, hogy a díjat rendszeresen befizették, a posta leszereltette a hangszórókat. A kiküldött szerelő közölte az előfizetőkkel, hogy ha a rádió mellett akarnak vigadni, akkor írassák át azokat a saját nevükre és akkor visszaszereli.

Miért kell a hangszórók le- és felszerelésével felesleges munkát végezni, amikor az átírás három nyomtatvány kitöltésével megtörténhetett volna?

Ezt kérdezi az oktatási osztály, a város- és községgazdálkodási és népművelési csoport dolgozói nevében

NAGY MIKLOS
csop. vez.

Levelek, rajzokban

— Mit képzel, mozijeggyel akar bemenni?!

— Bocsánat, annyira megszoktam Balatonfüreden...

ZENÉS FAGYLALT

Kétféle fagylalt van, Zenés és zenenélküli. A zenés vanilia hat forint a néma olcsóbb. Ezt a „Dunakert"-ben tudtam meg a fizetőpincértől, aki hat forintot számított a fagylaltért. Indokolás: délután már a zenés árat számítják.

— Jó, jó, — mondtam megértően, — de akkor adjanak hozzá egy kis Lehárt vagy Kálmánt is.

Keringő helyett azonban csak vállvonogatást kaptam És egy magyarázatot. Azt, hogy minisztériumi engedéllyel számítanak délután négytől zenés árat a zenenélküli fagylaltért.

Hát ez így nincs jól. Nem hiszem, hogy a minisztérium ilyen engedélyt adott volna. Ha a zenét felszámítják, akkor muzsikáljanak is! És még valami... Az esetet beírtam a panaszkönyvbe, de nem kaptam választ. Pedig azt biztosan tudom, hogy a belkereskedelmi minisztérium rendelkezése értelmében a panaszttevőnek záros határidőn belül válaszolni kell.

Katscher Ervin
Bp. XII., Böszörményi-út 13

Mikor van szükség házszámra?

Mi látjuk el úgyszólván az egész országot papirossal. A vidékre való szállításoknál a MÁV Szállítmányozási Szolgálatát vesszük igénybe.

A szállítások mindig simán és rendben mentek, de pár hét óta a MÁV

Szállítmányozási Szolgálatának Nyugati pályaudvaron lévő 1. számú irodája, minisztériumi rendeletre való hivatkozással, csak akkor veszi át a megbízásokat, ha azokon a helységnéven kívül az utca és házszám is meg van jelölve.

Ez az intézkedés a gyakorlatban sok nehézséget okoz. Szerintünk az utca és házszámok megjelölésére csak akkor van szükség, ha a szállítmány bizonyos személy címére megy, vagy pedig egy kisebb vállalat címére. Például, ha Kovács Boldizsárnak, vagy a Cirokszálazó Munkaközösségnek küldjük, akkor valóban szükség van a helységnéven kívül pontos címzésre is. Ha azonban a Wilhelm Pieck Műveknek küldjük Győrbe, vagy a Péti Nitrogénnek Pétre, esetleg az Ózdi Vasgyárnak, vagy az Állami Gazdaságnak Bábolnára, akkor teljesen felesleges a pontosabb címzés, Ezeket a nagyüzemeket mindenki ismeri. és azt is tudják, hol kell a szállítmányt leadni. Sőt, a nagyüzemekben rendszerint van átvevőhely, amelyet a kézbesítő ismer. Viszont, ha a vállalat címe másutt van, mint az átvevőhely, akkor kénytelen a kézbesítő a megjelölt címre menni és így hiábavaló utat tenni.

Ez a gyakorlat nálunk is többletmunkát és sok bosszúságot okoz, mert — hogy csak egy esetet említsünk,

— levélben kell megkérdeznünk például a Salgótarjáni Vasgyártól, hogy mi a pontos címük. Az utca és házszám ugyanis sem a nagyüzemek levélpapírján, sem a bélyegzőjükön nem szerepel.

Bakonyi Sándor
Papirellátó Vállalat

Az érdekeltek hozzászólnak

A „Hallatlan! Melegben több, hűvösben kevesebb fagylalt kell!" című közleménnyel kapcsolatban a következőket kívánjuk megállapítani.

Az V. kerületi Vendéglátóipari Vállalat egyik levelünkből idézett. A V. V. által idézett utolsó mondat így hangzik: „Rendeléseiket az időjárástól teszik függővé."

Az idézet azonban nem egyezik a mi levelünkben írt mondattal, mert mi a mondatot továbbfolytatva, a következőket írtuk: „és legtöbb esetben az árut akkor, amikor már kiszállításra került, lemondják, illetőleg visszaküldik."

A levél írója tehát megcsonkította az idézetet, hogy hitelt szerezzen panaszának. Egyébként érthető, hogy a reggel megrendelt és kiszállított fagylaltot nem szívesen visszük vissza délben — ha a cukrászda vezetője nyugtalankodik az égbolton feltűnő felhők miatt.

Cukrászipari Vállalat

Ludas Matyi elintézte

A „Retur MAHART-módra" című közleménnyel kapcsolatos vizsgálat során megállapítottuk, hogy az utasok nagyrésze Leányfaluról, illetve a Leányfalu felett lévő állomásokról az utolsó hajóval szándékozott hazatérni, ezért az már zsúfolva érkezett Leányfalura, s az ott várakozó kétszáz utast így nem vehette fel. Hiba volt, hogy a mentesítő hajó nem az utolsó hajó után, hanem előtte indult. Bár intézkedés történt, hogy hajó menjen a lemaradt utasokért, a hosszú várakozás miatt a hajót a lemaradtak már nem várták meg.

Ezentúl a mentesítő hajó a menetrendszerinti utolsó hajó után fog indulni.

Drgács József
üzemvit. vezérig. h.
MAHART vezérigazgatóság

Lakásomban a födémjavítási munkát az Ingatlankezelő Vállalat elvégeztette. Köszönöm segítségüket!

Rácz Zsigmond
Bp., VI., Vörösmarty u. 62.

LUDAS MATYI Szerkeszti a szerkesztőbizottság **GÁDOR BÉLA** (főszerkesztő). **FÖLDES GYÖRGY** (felelős szerkesztő). **GÁSPÁR ANTAL, TABI LÁSZLÓ** (szerkesztő)
TONCZ TIBOR (művészeti szerkesztő).
A kiadásért felel a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin körút 9—11. Telefon: 222—271, 221—283. — Kiadóhivatal VII. Lenin körút 9—11. Telefon: 221—285.
Terjeszti: Budapesten a Főposta Hírlapterjesztő Üzeme, vidéken a helyi hírlapterjesztéssel foglalkozó postahivatalok. Előfizetés: a Posta Központi Hírlap Iroda Vállalatnál. Budapest, V., József nádor tér 1. távb.: 180—850. Negyedévi előfizetési díj: 8.40 Ft. Csekkszámlaszám: 5.170.
Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — **Példányszám: 405 000.**
KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.